บทนำ

“จะกลับกรุงเทพฯ แล้วเหรอ”

คำถามของคนที่เดินมาดักหน้าทำให้ ‘เซียมซี’ หรือ บัวบูชา หญิงสาววัยยี่สิบเจ็ดปี เจ้าของใบหน้าพริ้มเพรา ดวงตากลมโต รูปร่างผอมบาง ผิวขาวอมเหลือง เรือนผมสีน้ำตาลทองที่กำลังนั่งใส่รองเท้าเงยหน้ายิ้มแหย

“จ้ะตา”

“ไหนบอกจะอยู่สักสองสัปดาห์ไง” ‘ตาธูป’ ชายวัยเจ็ดสิบกว่าปีเดินมายืนข้างประตูพร้อมผ้าขาวม้าที่พาดอยู่บนบ่า สีหน้าค่อนข้างเคร่งเครียด

“ผิดแผนนิดหน่อยน่ะ”

คนสูงวัยถอนหายใจ “แล้วหลานไปแก้ชงมาหรือยัง”

คิ้วบางขมวดเข้าหากัน เลียริมฝีปากอย่างประหม่าพร้อมกับคำหนึ่งที่ปรากฏในหัว ‘ซวยแล้ว’ “ซียังไม่ว่างเลยตา”

ปีนี้เธออายุครบยี่สิบเจ็ดปี คำนวณตามปีเกิดแล้วพบว่าเป็นปีชงตามความเชื่อทางโหราศาสตร์จีน ซึ่งก่อนหน้านี้เธอก็ถกเถียงกับผู้เป็นตาที่ควบตำแหน่งมัคนายกประจำวัดในหมู่บ้าน ว่าศาสตร์แก้ชงนี่ไม่เกี่ยวกับศาสนา

พุทธเลย แต่ท่านก็อธิบายอย่างใจเย็นว่าอยากให้ทำเพื่อความสบายใจ เนื่องจากวันเดือนปีเกิดของเธอ ถูกทำนายมาตั้งแต่เด็กว่ามีเคราะห์หนักเกิดวันสุริยุปราคาซึ่งเชื่อกันว่าเป็น 'ลางร้าย' มากกว่าดี แถมตั้งแต่ต้นปีนี้ยังถูกหมอดูหลายสำนักทายทักแบบไม่ว่างเว้นอีก

"อ้างนู่นอ้างนี่ตลอด"

"ก็ซีไม่ว่างจริงๆ นี่นา" บัวบูชาหมุนตัวมายิ้มสู้ เดินเข้าไปคว้าแขนที่เหี่ยวย่น อิงศีรษะซบอย่างออดอ้อน "อย่างอนเลยนะ เดี๋ยวซีหาเวลาไปเองแหละ"

"งั้นก็ไปมันเสียวันนี้เลย" ชายชราใช้น้ำเสียงเด็ดขาด ดวงตาที่ทอดมองหลานสาวเต็มไปด้วยความห่วงใย

"แต่ซีต้องรีบกลับ พรุ่งนี้ต้องเข้าบริษัทแล้ว" บัวบูชาอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ตั้งแต่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ พอจบก็หางานทำต่อที่นู่นเลย เพราะสาขาที่เรียนค่อนข้างเฉพาะด้าน ไม่เป็นที่นิยมในต่างจังหวัด และด้วยความเป็นคนรุ่นใหม่ที่ชอบความท้าทาย แสวงหางานที่ใช่ บริษัทที่ชอบ หลังจากเปลี่ยนมาสองบริษัทในระยะเวลาสี่ปีก็ได้รับการติดต่อจาก 'I'm Pro Development' บริษัทสตาร์ตอัปแห่งใหม่ ซึ่งสิ่งที่น่าสนใจคือเป็นหนึ่งในเครือทิพย์ฐากูร ตระกูลผู้ขับเคลื่อนเศรษฐกิจอันดับต้นๆ ของไทย

หลังจากผ่านการสัมภาษณ์และเซ็นสัญญาร่วมงานพร้อมกับเพื่อนสนิทอย่าง 'บุณณดา' ที่ได้รับการติดต่อเช่นกัน ก็อาศัยจังหวะที่ยังไม่ได้เริ่มงานกลับมาพักผ่อนที่บ้านเกิด แต่จู่ๆ ทางบริษัทก็โทร. มาแจ้งให้เข้าไปเริ่มงานก่อนกำหนด เนื่องจาก 'แดนเทพ' เจ้าของ I'm Pro Development กลับมาทำธุระที่ไทยเพียงไม่กี่วัน จึงอยากทำความรู้จักและประชุมเกี่ยวกับโพรเจกต์แรกของบริษัทก่อนเดินทางไปทำธุระที่ต่างประเทศอีกเป็นเดือนๆ แน่นอนว่าในฐานะลูกจ้างไม่มีทางปฏิเสธได้ จึงต้องยกเลิกแผนพักร้อนอย่างช่วยไม่ได้

"แกขับรถสองชั่วโมงก็ถึง ยังมีเวลา"

“ตาอะ”

“ไม่ต้องมาองมาอะ ทำๆ ไปก็ไม่ได้มีอะไรเสียหาย จะได้สบายใจกันทุกฝ่าย นี่แม่ชีกานดาก็ร้อนใจ โทร. มาย้ำแล้วย้ำอีก”

คนได้ฟังถึงกับถอนหายใจ มีเบื้องลึกเบื้องหลังเช่นนี้เองผู้เป็นตาถึงเด็ดขาด แม่ชีกานดาที่กล่าวถึงก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นมารดาของเธอซึ่งละทางโลกไปถือศีลภาวนาตั้งแต่สิบกว่าปีก่อนหลังจากสูญเสียสามีจากอุบัติเหตุทางรถยนต์

“ไว้คราวหน้าไม่ได้เหรอตา เดี๋ยวชีชวนยายเบลไปเอง” อ้างอิงถึงเพื่อนสนิทพร้อมกับจับมือคนสูงวัยแกว่ง ออกเดินทางตอนนี้ถึงกรุงเทพฯ ก็คงบ่ายนิดๆ การจราจรน่าจะยังคล่องตัว แต่ถ้าไปถึงช่วงหัวค่ำ มีหวังใช้เวลามากกว่าเดิมอีกเท่าตัวแน่

“ไม่ได้ ไปพร้อมกับตานี่ละ ตาจะไปวัดพอดี”

“แต่แก้ชงเขาต้องแก้ที่วัดจีนไม่ใช่เหรอ” บัวบูชาโพล่งถามขณะโดนลากให้เดินไปที่รถ

“วัดไทยก็ได้ อยู่ที่เจตนา”

“หา!”

“ขึ้นรถสิ รีบไม่ใช่เหรอ”

บัวบูชายกนาฬิกาขึ้นดูเวลาแล้วถอนหายใจ มาถึงขนาดนี้คงไม่มีหนทางหลีกเลี่ยงยอมขึ้นไปนั่งที่เบาะหน้าให้ผู้เป็นตาพาไปวัดใกล้บ้าน แต่ดูเหมือนเธอจะคาดการณ์ผิดไปมากโข เพราะเมื่อไปถึงไม่ใช่แค่การซื้อของถวายพระแล้วให้ท่านสวดสักประโยคสองประโยค ตาธูปกลับขอให้หลวงตาสวดคาถายาวเหยียด ทั้งสะเดาะเคราะห์ ทั้งต่อชะตา เสร็จยังพาไปถวายผ้าคลุมศพ ถวายโลงศพ และอะไรต่ออิอะไรอีกหลายอย่าง

กว่าจะเสร็จสิ้นกระบวนการก็บ่าย ขณะเดินกลับมาที่รถยังไม่วายย้ำคำถามเดิมที่เอ่ยมาหลายรอบ “จะไม่แวะไปหาแม่ชีกานดาจริงๆ เหรอ” เหตุเพราะมารดาก็ถือศีลอยู่ที่วัดแห่งนี้ ตามประสาคนสูงวัยคงมองว่าไม่เป็นการ

ดีหากเธอไม่ไปเยี่ยมเยียน

บัวบูชาใช้ความเงียบแทนคำตอบ เธอห่างเหินกับมารดานับตั้งแต่ท่านละทางโลก ตอนนั้นเธอยังต้องการแม่ ตายังต้องการลูกสาว ต่อให้พยายามทำความเข้าใจขนาดไหนก็ไม่อาจเข้าใจได้ว่าเหตุใดท่านถึงเห็นแก่ตัวทิ้งครอบครัวไป

“แกนี่นะ” คนสูงวัยถอนหายใจ ก่อนจะยอมถอยไม่เซ้าซี้ “งั้นก็รออยู่ตรงนี้ก่อน ตาไปเอาของหน่อย”

บัวบูชามองตามอย่างไม่อินังขังขอบ ด้วยความที่มีทิฐิ คิดแค่เพียงว่าเมื่อมารดาทิ้งเธอได้ ทำไมเธอจะไม่สนใจท่านบ้างไม่ได้ ในช่วงที่รอก็หันมองบรรยากาศรอบวัดที่แทบไม่ได้มาเยือนนับตั้งแต่ไปเรียนมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ ทุกอย่างดูร่มรื่นแปลกตา ต้นไม้ที่เมื่อครั้งกระนู้นสูงไม่พ้นไหล่ก็เติบโตแผ่ร่มเงาเป็นต้นไม้ใหญ่ที่สู้แดดสู้ลมได้อย่างแข็งแกร่ง

แก๊กๆๆๆ

เสียงชิ้นไม้กระทบกันในกระบอกไม้ไผ่ที่คุ้นหูดังมาจากมุมหนึ่งของวัด แม้ที่นี่จะอยู่ต่างจังหวัด แต่ก็ค่อนข้างมีชื่อเสียง เคยได้ยินตาธูปพูดว่าพระประธานในโบสถ์ขึ้นชื่อเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ ผู้คนจากกรุงเทพฯ จึงมักแวะเวียนมาไหว้ขอพรไม่ขาดสาย คำทำนายบนเซียมซีก็แม่นจนน่าขนลุก

ไม่รู้ว่ามัวแต่ใจลอยคิดอะไรเพลินไปหรืออย่างไร รู้ตัวอีกทีสองขาก็มาหยุดอยู่หน้าโบสถ์เสียแล้ว เธอหันซ้ายแลขวากำลังจะก้าวห่างออกมา ทว่าเสียงเซียมซีด้านในก็ดังขึ้นอีก แวบหนึ่งในความทรงจำมีภาพของบิดาปรากฏขึ้นมา ท่านมาเขย่าเซียมซีที่นี่แล้วได้รับคำทำนายมาใบหนึ่ง จำไม่ได้แน่ชัดว่าใบที่เท่าไร แต่ตอนนั้นทั้งตา ทั้งมารดาต่างกังวล ถึงขั้นอ้อนวอนให้บิดาบวชแก้เคล็ดสักสามวันเจ็ดวัน แต่ตอนนั้นบิดามีงานติดพันจึงไม่สามารถทำตามได้ สัปดาห์ต่อมาก็ประสบอุบัติเหตุ

ขนในกายลุกชันอย่างหาสาเหตุไม่ได้ บัวบูชาถอดรองเท้าแล้วก้าวผ่าน

ธรณีประตูเข้าไปภายใน เห็นกระบอกไม้สีแดงวางอยู่จึงเดินเข้าไปนั่ง ก้มลงไหว้พระประธานก่อนจะหยิบกระบอกขึ้นมาอธิษฐาน ช่วงจังหวะที่ออกแรงเขย่า ในใจกลับรู้สึกว้าวุ่นแปลกๆ ผ่านไปไม่ถึงนาที ชิ้นไม้หนึ่งก็กระเด็นออกมาตกตรงหน้า

ใบที่สี่สิบสี่

ตัวเลขสีชัด แต่กลับเด่นชัดในความรู้สึก เธอหยิบชิ้นไม้ขึ้นมาแล้วหันไปทางชั้นวางคำทำนายอย่างชั่งใจ ใจหนึ่งคล้ายจะเตือนว่าทำอะไรอยู่ เธอเป็นคนยุคใหม่ที่เชื่อวิทยาศาสตร์มากกว่าความงมงาย แต่อีกใจก็แย้งว่ามาถึงขนาดนี้แล้วทำไมไม่อ่านเสียหน่อย

“ขอโทษนะคะ ใช้เสร็จหรือยังคะ”

เสียงหวานๆ ที่ดังมาจากทางด้านหลังทำให้บัวบูชาหลุดออกจากภวังค์ หันไปมองพบว่าเป็นหญิงสาวคนหนึ่ง ลักษณะผิวขาว หน้าตาน่ารักบ๊องแบ๊ว มีลักยิ้ม ทรงผมบ๊อบม้าประบ่า

“เสร็จแล้วค่ะ” บัวบูชาเอาชิ้นไม้ใส่กระบอก หยิบยื่นให้คนที่รอใช้แล้วขยับไปยังด้านซ้ายมือ ซึ่งเป็นชั้นวางใบคำทำนายหลายสิบช่อง ไล่สายตาหาใบที่ต้องการก็พบว่าเหลือเพียงหนึ่งใบเท่านั้นจึงหยิบขึ้นมา

ได้ใบนี้ ท่านว่า จักมีเคราะห์
ประจวบเหมาะ เพราะชะตา ต้องอาสัญ
หากพบคู่ ที่ลิขิตมา เกื้อหนุนกัน
บุญญาพลัน บันดาลให้ พ้นภัยพาล

คล้ายมีลมวูบใหญ่พัดมากระทบหน้า แม้จะไม่เข้าใจทั้งหมด แต่โดยรวมก็รู้ว่าเป็นร้ายมากกว่าดี ‘เขาว่าถ้าได้ใบไม่ดีให้วางไว้ที่เดิม’ เป็นเสียงที่ดังขึ้นในหัว แต่เธอยังไม่ทันได้ทำตาม หญิงสาวคนเมื่อครู่ก็มานั่งลงข้างๆ หล่อนไล่มองตามเลขที่ติดอยู่ ก่อนสีหน้าจะปรากฏความผิดหวัง

“หาใบที่สี่สิบสี่อยู่หรือเปล่าคะ” ไม่รู้อะไรดลใจให้เธอถามออกไปอย่างนั้น ซึ่งคำตอบก็ทำให้ขนลุก

“คุณก็ได้ใบที่สี่สิบสี่เหรอคะ”

“ค่ะ” บัวบูชาตอบไปตามตรง

“ฉันขอยืมอ่านหน่อยได้ไหมคะ” หญิงสาวกล่าวอย่างเกรงใจ

บัวบูชาก้มมองคำทำนายอย่างลังเล “คำทำนายมันไม่ค่อยดีเท่าไหร่” หากไม่อ่านก็อาจจะสบายใจกว่า เธอคิดว่าอย่างนั้น

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันรับได้ เชื่อไม่เชื่อสุดท้ายก็อยู่ที่เรานี่คะ”

ก็จริงดังว่า! บัวบูชาจึงยื่นให้ “ฉันเคยได้ยินว่าถ้าคำทำนายไม่ดีให้ทิ้งไว้ที่วัด อย่าเอาติดตัวกลับไป”

“ขอบคุณค่ะ”

หญิงสาวยิ้มแย้มให้อย่างมีอัธยาศัย บัวบูชาส่งยิ้มตอบแล้วปลีกตัวออกมา ขณะจะก้าวพ้นธรณีประตูก็อดไม่ได้ที่จะเหลียวมองหญิงสาวผู้ร่วมชะตาเดียวกัน

“เอ้า! มาอยู่นี่เอง ตาตามหาแทบแย่”

เสียงของผู้เป็นตาทำให้บัวบูชาสะดุ้ง รีบคว้ารองเท้ามาใส่

“ไปเสี่ยงเซียมซีมาเหรอ คำทำนายดีไหม”

“เปล่าสักหน่อย ซีเข้าไปไหว้พระมา” เธอเลือกมุสาต่อหน้าพระประธาน ดีกว่าให้คนสูงวัยต้องไม่สบายใจหากรู้ว่าคำทำนายที่เสี่ยงได้ไม่สู้ดี

“งั้นก็ไปเสี่ยงสักหน่อยสิ เซียมซีที่นี่แม่นนะ”

“ไว้วันหลังเถอะตา นี่ก็บ่ายแล้วกว่าซีจะขับรถกลับไปถึงคอนโดอีกเดี๋ยวมืดพอดี” บัวบูชาขยับไปควงแขนคนสูงวัย พาเดินให้ห่างออกมา พยายามบอกตัวเองว่าไม่เป็นไร ก็แค่คำทำนาย หากเธอใช้ชีวิตอย่างมีสติก็คงไม่มีปัญหา

“หนูเบลไม่ได้มาเที่ยวบ้านเรานานแล้วนี่ ครั้งหน้าพามาด้วยสิ”

“ไว้ซีจะชวนดู รายนั้นก็งานยุ่งมากเหมือนกัน”

“ก็มัวแต่ทำงานกัน เมื่อไหร่จะได้แต่งงานแต่งการกันสักทีก็ไม่รู้”

“สมัยนี้ใครเขาแต่งงานกัน” ระยะหลังๆ ผู้เป็นตาพูดทำนองนี้หลาย

ครั้ง ก็คงห่วงว่าหลานคนเดียวจะต้องโดดเดี่ยวในช่วงบั้นปลายชีวิตกระมัง แต่เธอกลับไม่คิดเรื่องการมีครอบครัวเท่าไร อาจเพราะการต้องอยู่ในสภาวะสูญเสียหลายๆ ครั้ง ทั้งบิดาที่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ยายที่จากไปด้วยโรคประจำตัว มารดาที่เลือกปลีกวิเวกไปพึ่งพิงร่มกาสาวพัสตร์ ทำให้หวาดหวั่นต่อความผูกพัน อีกทั้งการอยู่คนเดียวก็สบายดี ไม่มีเรื่องใดให้เดือดร้อนจึงค่อนข้างชอบการใช้ชีวิตเช่นนี้ อนาคตคิดแค่เพียงอยากเก็บเงินซื้อบ้านที่กรุงเทพฯ สักหลังเผื่อให้ตาไปอยู่ด้วย หรือไม่ก็นำมาเป็นทุนทำธุรกิจอะไรสักอย่างที่นี่เพื่อเลี้ยงดูตาในอนาคต

“แกนี่นะ” คนสูงวัยถอนหายใจ “ยื่นแขนมาหน่อยสิ”

บัวบูชาชูไปอย่างงงๆ พอเห็นอีกฝ่ายแบมือแล้วนำด้ายผูกข้อมือสีแดงมาผูกก็กระจ่าง ไม่พ้นเครื่องรางของขลังอีกเช่นเคย

“แม่ชีกานดาให้มา ย้ำหนักย้ำหนาว่าให้ใส่ไว้ ห้ามถอดเด็ดขาด” คนสูงวัยบอกกล่าวด้วยเสียงชัดถ้อยชัดคำ ดวงตาเปี่ยมไปด้วยความห่วงใย “ตาขอให้แกปลอดภัย ภยันตรายใดๆ ไม่อาจกล้ำกรายได้ ทำอะไรก็ขอให้มีสติ อย่าประมาทเด็ดขาดเข้าใจไหม โอม...แคล้วคลาดๆ”

บัวบูชาปล่อยให้ผู้เป็นตาลูบข้อมือแล้วเปามนต์ตามที่ท่านสบายใจก่อนจะตอบรับเสียงเนือยๆ “เข้าใจแล้วค่า”

“ตาไม่ได้ล้อเล่นนะ นี่ก็ใกล้จะยี่สิบเจ็ดแล้วใช่ไหม ยิ่งต้องระวัง”

“ส่วนมากเขาให้ระวังช่วงเบญจเพสไม่ใช่เหรอ”

“ก็ใช่ แต่ปีนี้เป็นปีชง แม่ชีกานดาก็เป็นห่วงแกมาก”

คนยุคใหม่ถอนหายใจอีกเฮือก ใจคัดค้านเต็มที่ เรื่องพวกนี้ก็แค่ความงมงายที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้

“เอานี่ ท่านให้มาอีกเส้น”

“ซีใส่เส้นเดียวก็พอแล้ว” เธอส่ายหน้าดิก แค่เส้นนี้ก็คิดว่ากลับไปจะแอบตัดทิ้งอยู่

“ท่านบอกให้พกติดตัวไว้ ถึงเวลาแกจะรู้เองว่าควรให้ใคร”

บัวบูชาเลิกคิ้วแต่ไม่อยากซักไซ้ คว้ามาหยิบใส่กระเป๋าสตางค์ไว้ แล้วคล้องแขนผู้เป็นตาเดินไปฝั่งคนขับพร้อมเปิดประตูให้ขึ้นนั่งอย่างเรียบร้อย ก่อนจะวกกลับมาอีกฝั่ง จังหวะนั้นไม่ลืมหันมองไปที่โบสถ์อีกครั้ง เห็นว่าหญิงสาวคนนั้นเดินอ่านใบเซียมซีออกมา

“บอกให้ทิ้งไว้ก็ไม่เชื่อ” เธอถอนหายใจ ยังไม่ทันก้าวขึ้นรถก็มีหญิงสาวอีกคนก้าวลงมาจากรถคันข้างๆ แรกเริ่มบัวบูชาสะดุดตาที่การแต่งตัว เพราะมาในเสื้อแขนยาวคอเต่ากับกางเกงขายาวสีดำมิดชิด ทรงผมสั้นมัดครึ่งหัวจนเห็นไฮไลต์สีขาวชัดเจน เธอไม่เห็นหน้าเพราะอีกฝ่ายใส่มาสก์ปิดจมูก เพียงสบสายตากันแวบหนึ่ง ดวงตาที่สบประสานคล้ายสื่อความนัยบางอย่างแต่ก็ยากที่จะคาดเดา เธอจึงเพียงส่งยิ้มแล้วขึ้นรถไป

“เพื่อนเหรอ”

“เปล่าคะ ซีไม่รู้จักสักหน่อย” บัวบูชาตอบกลับไปอย่างฉงน เพื่อนเธอมีเพียงไม่กี่คน ส่วนมากผู้เป็นตาก็จะรู้จักดีอยู่แล้ว

“ตาเห็นเขามองซีอยู่นาน นึกว่ารู้จักกันเสียอีก”

ประโยคดังกล่าวทำให้บัวบูชาหันกลับไปมองหญิงสาวแปลกหน้าอีกรอบ ซึ่งบัดนี้หล่อนหันไปจ้องมองหญิงสาวอีกคนที่ได้ใบเซียมซีเดียวกับเธอ แววตานั้นเหมือนกับที่มองเธอไม่ผิดเพี้ยน

“อาจจะเคยเรียนโรงเรียนเดียวกันมั้ง” บัวบูชาตัดบทอย่างไม่มั่นใจ ไม่คิดเลยว่านั่นจะเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์แปลกประหลาดที่สุดในชีวิต

๑
โพรเจกต์แดนทิพย์

“เซียมซี!” เสียงตะโกนที่ดังก้องทั่วล็อบบี้ชั้นหนึ่งทำให้เจ้าของชื่อที่เพิ่งเดินเข้าประตูบานเลื่อนของบริษัทเหลียวมองรอบๆ ก่อนจะเห็นหญิงสาวรูปร่างผอมบาง เรือนผมประบ่าสีน้ำตาลอ่อนดัดลอน ผิวสองสี ใบหน้าแต่งแต้มเครื่องสำอางบางเบา โบกไม้โบกมืออยู่ทางด้านซ้าย

“ทางนี้”

บัวบูชาเดินเข้าไปหา ยามนี้ผู้คนขวักไขว่เพราะเป็นเวลาเข้างานจึงไม่อยากตกเป็นเป้าสายตานัก “มาถึงนานแล้วเหรอ”

“สักพักได้ แกนั่นแหละช้าไปไหน ฉันนึกว่าต้องจุดธูปเรียกเสียแล้ว”

“ปากดี!” บัวบูชาตีไหล่เพื่อนอย่างเหลืออด ไม่เจอกันในรอบหลายวันแท้ๆ ก็แช่งกันเสียแล้ว “รถไฟฟ้าเสีย ฉันทำอะไรได้ล่ะ”

“ก็อยากบ่น ทำงานวันแรกแท้ๆ ยังสายโด่ง”

“ฉันสายคนเดียวที่ไหน” บัวบูชายังไม่ยอมแพ้ บุ้ยปากไปยังผู้คนที่ส่วนมากจะก้มมองนาฬิกาแล้วสาวเท้าอย่างรีบเร่ง ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าประสบภัยขนส่งสาธารณะเช่นเดียวกับเธอ

“ย่ะ! ฉันไม่เถียงกับหล่อนละ รีบไปดีกว่า แผนกบุคคลอยู่ตรงไหนก็ไม่รู้” เพราะเป็นการมาทำงานวันแรก น่าจะต้องรายงานตัวตามขั้นตอนของบริษัททั่วๆ ไป แต่พอไปถามประชาสัมพันธ์แล้วบอกว่าเป็นพนักงานใหม่ของบริษัท ‘I'm Pro Development’ ก็บอกให้ขึ้นไปชั้นสิบสองทันที ทั้งสองจึงเดินไปยังลิฟต์ที่เจ้าหน้าที่สาวบอกทาง กดชั้นเสร็จก็เพิ่งจะหันมาเห็นป้ายที่บอกแต่ละชั้น

“เราไม่ได้จะไปแผนกบุคคลเหรอ” บัวบูชาชี้ไปที่ป้าย แสดงเด่นหราว่าชั้นที่จะไปคือ ‘Chief Technology Officer (ผู้บริหารสูงสุดทางด้านฝ่ายเทคโนโลยี)’

“ไม่รู้ดิ แต่เมื่อกี้ก็แจ้งเจ้าหน้าที่ชัดเจนแล้วนะ ฉันว่าพวกเราคงไม่ต้องผ่านบุคคลมั้ง ขนาดตอนสัมภาษณ์คุณแดนเทพยังลงมาจัดการด้วยตัวเองเลย นี่! แกว่าตัวจริงจะหล่อเหมือนในจอไหม ตอนสัมภาษณ์ฉันเกร็งมาก สบตาแล้วแทบละลาย” บุณณดายื่นหน้าไปใกล้ เมาท์มอยตามประสา

“ไม่รู้สิ ไม่ทันได้สังเกต”

“หา! เขาสัมภาษณ์แกตั้งนานสองนานบอกไม่ได้สังเกตนี่นะ สมองมีปัญหาหรือเปล่าเพื่อนฉัน”

“สมองไม่ได้มีปัญหา แต่ไม่ได้สนใจ โอเคไหม”

“แกจะบวชชีเหมือนแม่ก็บอกมา”

ไม่มีคำพูดใด มีเพียงแววตามองแรงที่บ่งบอกสภาวะอารมณ์ จนคนโดนมองต้องรีบขอโทษขอโพย “ล้อเล่นน่า ฉันเห็นแกไม่สนใจผู้ชายเลยนี่นา”

“หึ! ว่าแต่ฉัน แกก็แค่ปากดีไหม เอาเข้าจริงลืมคนเก่าได้หรือยังไอ้คุณวีร์อะไรนั่นน่ะ”

“นี่! จะเลิกคบกันจริงๆ ใช่ไหม” โดนย้อนจุดอ่อนเข้า บุณณดาก็เริ่มเท้าสะเอว

“ก็ได้นะ ไม่ขัด!”

สองสาวถลึงตาใส่กัน พอดีกับสัญญาณลิฟต์ดังบ่งบอกถึงจุดหมาย จึงพากันก้าวเท้าออกไป

“ผิดชั้นเปล่าวะแก” บุณณดาถามเมื่อเบื้องหน้าเป็นประตูกระจกที่มองผ่านเข้าไปเป็นชุดโซฟารับแขก ไร้ซึ่งผู้คน

บัวบูชาเหลียวไปมองตัวเลขข้างลิฟต์เพื่อความแน่ใจ “ไม่ผิด แต่ไหนล่ะคน”

“ลองเดินเข้าไปดูก่อนแล้วกัน”

“อือ”

ตกลงกันได้ก็เคียงคู่กันเดินผ่านประตูกระจกซึ่งเปิดอัตโนมัติเข้าไป สมัครสมานสามัคคีราวกับเมื่อครู่ไม่ได้มีปากเสียง พื้นที่ด้านในค่อนข้างโล่งเพดานสูง นอกจากโซนรับแขกก็ยังมีมุมคอฟฟีที่บิลต์อินสไตล์มินิมัลอยู่ฝั่งซ้าย ไม่ไกลกันก็เป็นโต๊ะทำงานขนาดใหญ่ที่มองเห็นวิวด้านนอกได้ร้อยแปดสิบองศา แล้วยังมีประตูห้องติดป้ายชื่ออีกประมาณห้าถึงหกห้อง นับได้ว่าจัดวางเลย์เอาต์ได้อย่างสวยงาม เหมาะสม และลงตัว

“เอาไงต่อ”

บุณณดายักไหล่ “นั่งรอไง”

จะให้เดินสุ่มสี่สุ่มห้าก็คงไม่เหมาะ ทั้งเป็นคนใหม่ ทั้งไม่รู้ที่รู้ทาง สองสาวจึงเดินไปยังโซฟารับแขกด้านหน้า พยายามทำตัวตามสบายเต็มที่ แม้ในใจจะสับสนอยู่บ้างที่บรรยากาศออฟฟิศช่างแตกต่างจากที่เคยทำงานมา

“เรากลับไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ดีไหม นั่งอยู่ตรงนี้รู้สึกหนาวแปลกๆ” ถ้าไม่ใช่ป้ายที่บอกว่าเป็นชั้นผู้บริหารระดับสูงก็คงไม่เท่าไหร่ หากตอนนี้มีใครสักคนโผล่มาแล้วถามว่า ‘ขึ้นมาทำอะไรที่นี่’ คงโดนคาดโทษตั้งแต่วันแรกที่เริ่มงาน

บัวบูชาคล้อยตาม หลังรอมาร่วมครึ่งชั่วโมงแล้ว “ดีเหมือนกัน”

สองสาวคว้ากระเป๋าเตรียมเดินกลับไปยังลิฟต์ แต่ไม่ทันถึงประตูกระจกก็มีเสียงเปิดประตูดังมาจากอีกด้านจึงพร้อมใจกันหันมอง คนที่

ปรากฏคือชายคนหนึ่ง รูปร่างผอมสูง ผิวขาวแต่งกายในชุดสูทสีกรมท่าสวมแว่นตา ผมถูกเซตเปิดหน้าผากราวกับหนุ่มเกาหลี รวมแล้วอาจจำกัดความได้สั้นๆ ง่ายๆ ว่า 'ฮอตเนิร์ด' คงไม่ผิด

"แก...ฉันว่าหมอนี่ ดูคุ้นๆ ไงไม่รู้" บัวบูชายกมือเกาข้างแก้มอย่างครุ่นคิด โดยไม่รู้เลยว่าอีกคนที่ยืนข้างๆ กายแข็งทื่อไปแล้ว

ชายคนนั้นเดินเข้ามายืนเผชิญหน้า ใบหน้ายกยิ้มจนเห็นแก้มบุ๋มทั้งสองข้าง "สวัสดีครับ มาถึงกันนานแล้วเหรอครับ"

บัวบูชามัวแต่ทบทวนความจำของตัวเอง มารู้ตัวอีกทีก็ตอนเห็นมือที่ยื่นมาตรงหน้า "สวัสดีครับคุณเซียมซี"

"คะ? อ่อค่ะ สวัสดีค่ะ" เธอยื่นมือไปจับอย่างมีมารยาท เงยมองหน้าอีกฝ่ายที่หันไปยังคนที่ยืนข้างกายเธอ

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ เบล"

แค่ประโยคนี้ก็ทำให้ภาพเลือนรางในหัวของบัวบูชาชัดเจนขึ้น หมอนี่คือ 'ชนวีร์' คนรักเก่าของบุณณดาที่เลิกรากันไปเมื่อสักสี่ปีก่อน ที่เธอคุ้นหน้าก็เพราะบุณณดาเคยเอารูปให้ดูหลังจากสนิทสนมจนเล่าเรื่องส่วนตัวให้กันฟังได้

เธอหันมองเพื่อน พบว่าอีกฝ่ายหน้าแดง ตาแดง เท่าที่จำได้เหมือนกับว่าพอเรียนจบหมอนี่ก็หายตัวไปดื้อๆ ปิดกั้นการติดต่อแม้แต่เพื่อนสนิท หมอนี่ก็ช่วยกันปิดบัง จนบุณณดาต้องถ่อไปที่บ้านถึงรู้ว่าชนวีร์ไปเรียนต่อต่างประเทศแล้ว แน่นอนว่าไม่ใช่อุปสรรคหากบุณณดาจะตามไป แต่เหตุผลที่ถูกทิ้งโดยไม่รู้อะไรเลยก็สร้างบาดแผลไว้อย่างเจ็บปวด

"แก..." บัวบูชายื่นมือไปจับ ทำให้บุณณดาคล้ายจะรู้สึกตัวขึ้นมา

"ไม่คิดว่านายจะยังมีชีวิตอยู่"

บัวบูชาเลิ่กลั่ก แต่ก็แอบเบาใจที่บุณณดาใช้คำพูดแทนการลงไม้ลงมือ

"ผมคงทำให้คุณผิดหวังสินะ"

“อือ!” บุณณดากระแทกเสียง มือกำแน่นจนสั่น

“ยังโกรธผมอยู่อีกเหรอ”

คำพูดราวกับว่าสิ่งที่เขาทำกับเธอเล็กน้อย หากยิ่งโกรธ ยิ่งมีอารมณ์ก็คงยิ่งเข้าทาง บุณณดาจึงพยายามระงับอารมณ์สุดฤทธิ์ ผ่อนลมหายใจและคลายมือออกจากกัน ต่อจากนี้ใคร ‘รู้สึก’ ก่อนต้องเป็นผู้แพ้ และคนนั้นต้องไม่ใช่เธอ

“เปล่านี่คะ ทำไมฉันต้องโกรธคนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอกันด้วย”

อารมณ์ที่ค่อยๆ สงบลงทำให้บัวบูชาเบาใจ แทบอยากจะยกนิ้วโป้งให้เพื่อนเสียเดี๋ยวนี้

ชนวีร์เพียงยิ้มโดยไม่โต้ตอบอะไร กลับผายมือพวกเธอไปยังโซฟา “ถ้างั้นเราไปนั่งคุยกันดีไหมครับ ผมยังมีเรื่องต้องแจ้งให้คุณสองคนทราบอีกหลายเรื่องเลย”

“หมายความว่าไง” บุณณดาโพล่งถาม รู้อยู่หรอกว่าอดีตคนรักนามสกุล ‘ทิพย์ฐากูร’ แต่ก็เป็นเพียงลูกของน้องชายที่ไม่เอาถ่านของ ‘วรา’ ผู้นำตัวจริงของตระกูล อีกอย่างธุรกิจในเครือก็มีนับร้อยนับพัน จึงไม่เฉลียวใจสักนิดว่าจะได้เจอกับเขา

“ผมเป็นหุ้นส่วนที่นี่”

“หา!” บัวบูชาอุทาน เพราะตอนศึกษาความเป็นมาของบริษัทก็เห็นเพียงรายชื่อประธาน นโยบายและเป้าหมายของบริษัท ซึ่งแน่นอนว่าเป็นบริษัทสตาร์ตอัปเปิดใหม่ ข้อมูลก็น้อยตามไปด้วย รู้แต่เพียงว่าบริษัทจะมุ่งเน้นพัฒนาเทคโนโลยีเมตาเวิร์ส หรือโลกเสมือนในประเทศไทย ซึ่งเป็นเรื่องใหม่ที่ยังไม่ค่อยถูกพูดถึง เธอกับบุณณดาจึงตอบตกลง เพราะคิดว่าท้าทายความสามารถ

“ต้องขอโทษด้วยค่ะ ฉันไม่สะดวกใจที่จะทำงานที่นี่” บุณณดาไม่สามารถระงับอารมณ์ได้อีกต่อไป โพล่งอย่างตรงไปตรงมา

“งั้นคงต้องคุยกันยาวกว่าเดิม เพราะพวกคุณเซ็นสัญญาแล้ว”

บัวบูชามองแฟ้มเอกสารที่ยื่นมาตรงหน้า จำได้ว่าก่อนเซ็นอ่านทุกตัวอักษรซึ่งก็เหมือนสัญญาจ้างงานทั่วไป แต่ก็มีหมายเหตุกำกับไว้ว่าต้องร่วมงานกันอย่างน้อยหนึ่งปี จะยกเลิกสัญญาได้ก็ต่อเมื่อบริษัททำผิดกฎหมาย ใช้แรงงานเกินควร หรือมีเหตุให้ดำเนินการต่อไปไม่ได้ หากเป็นเหตุผลอื่นๆ ที่นอกเหนือจากนี้ ลูกจ้างต้องชดเชยค่าเสียหายสิบเท่า

ตอนนั้นเธอก็เห็นว่าแฟร์ดี เพราะหากว่ากันตามกฎหมายย่อมไม่ถูกเอาเปรียบแน่นอน ไม่คิดเลยว่าจะมีสิ่งเร้าอื่นที่คาดไม่ถึง

“ฉันจะยกเลิกสัญญา ถ้ามีค่าปรับอะไรฉันยินดีจ่าย”

“ผมรู้ว่าเบลไม่ได้มีปัญหาอะไร แต่คุณเซียมซี...”

บัวบูชาสะดุ้งเมื่อชนวีร์เจาะจงมาที่เธอ

“แกไม่ต้องคิดมาก ฉันจ่ายให้แกเอง จะเท่าไหร่กันเชียว”

“แต่แกก็ไม่มีเงินนะ” บัวบูชาขยับไปกระซิบข้างหู แม้บุณณดาจะเป็นลูกสาวคนสุดท้องของตระกูลผู้มั่งคั่ง แต่ด้วยความที่มีความคิดเป็นของตัวเอง ไม่ยอมคล้อยตามคำสั่งครอบครัวจึงถูกตัดหางปล่อยวัดกลายๆ คนนอกที่ไม่รู้ยังคงคิดว่าบุณณดาเป็นลูกคุณหนูที่ชีวิตแสนสุขสบาย ไม่ต้องดิ้นรนอะไรมาก แต่ความจริงก็สู้ทุกอย่างโดยลำพังตั้งแต่เรียนจบ ทุกวันนี้ยังเข้าหน้าบิดาไม่ติดด้วยซ้ำ มีเพียงมารดาที่คอยมาถามสารทุกข์สุกดิบบ้าง แต่ก็นั่นแหละ ครอบครัวคนจีน ผู้หญิงมีปากมีเสียงอะไรที่ไหน

บุณณดาส่งซิกให้เงียบ ณ ตอนนี้ศักดิ์ศรีสำคัญกว่าสิ่งใด

“ผมว่าเบล...” ถูกดวงตาวาวถลึงใส่ ชนวีร์จึงปรับเปลี่ยนคำพูด “ผมว่าคุณสองคนใจเย็นๆ ก่อนดีกว่า เราอาจหาทางออกร่วมกันได้ พวกคุณเองก็ตั้งใจจะร่วมงานกับที่นี่ อย่าให้ผมมาเป็นอุปสรรคจะดีกว่า”

บัวบูชาไม่มีปัญหาใดส่วนตัว แม้จะไม่ชอบขี้หน้าก็ร่วมงานกันได้ จึงขยับไปกระซิบข้างหูเพื่อน “ฉันแล้วแต่แก แกอยู่ฉันอยู่ แกไปฉันไป”

“พี่เทพ เอ่อ ผมหมายถึงคุณแดนเทพก็ต้องการคุณสองคนมาร่วมงานมากถึงขนาดสัมภาษณ์ด้วยตัวเอง พวกคุณคงไม่ให้อารมณ์ ความคิดแบบ

เด็กๆ มาตัดโอกาสความก้าวหน้าหรอกใช่ไหม ถ้าเป็นอย่างนั้นคงน่าผิดหวังแย่”

คำพูดทั้งกดดัน ทั้งหมิ่นประมาทจนบัวบูชาเองก็ชักจะทนไม่ไหว “ฉันเริ่มจะเกลียดหมอนี่แล้วละ ตอนนั้นแกหน้ามืดตามัวไปได้ไงเนี่ย”

“ฉันก็แค่หลงผิดไปชั่วขณะ” บุณณดากระซิบตอบ ชนวีร์ก็เป็นแบบนี้ เจ้าคารม ลองได้เอ่ยปากต้อนคู่สนทนาจนมุมทุกคราไป

“ปรึกษากันเสร็จหรือยังครับ ถ้าเสร็จแล้วก็เชิญ”

บุณณดาสูดลมหายใจ คว้ามือเพื่อนเดินไปนั่งที่โซฟา เธอเป็นผู้ใหญ่พอที่จะแยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกันได้

ชนวีร์เดินตามไปห่างๆ วางแฟ้มแล้วมุ่งไปยังมุมกาแฟด้วยท่าทีสบายๆ เล่นเอาสองสาวมองตามนัยน์ตาขุ่น

“ถ้าแกอยากหยุมหัวหมอนี่ ฉันจะช่วยเอง” บัวบูชาให้คำมั่น ชักไม่ถูกชะตาหมอนี่มากเช่นกัน

บุณณดาแปะมือ ถ้ามีโอกาสจะต้องเอาคืนอย่างสาสมแน่นอน

สองสาวมองชนวีร์ที่สาละวนอยู่กับเครื่องทำกาแฟอยู่นานสองนาน ท่าทีกระฉับกระเฉง ถกแขนเสื้อเชิ้ตขึ้นมายามทำกาแฟ ชวนมองไม่เบา

“อืม หมอนี่เสน่ห์เหลือร้ายอย่างนี้นี่เอง มิน่า...”

“มิน่าอะไรยะ” บุณณดาแหวใส่เสียงไม่ดังนัก

“มิน่าแกถึงเคยฝังจิตฝังใจ แต่ฉันบอกเอาไว้ก่อนเลยนะ คนเราเจ็บแล้วต้องจำเข้าใจไหม” บัวบูชาไม่วายย้ำ เอาจริงๆ ก็ไม่ได้อยู่ในช่วงที่อีกฝ่ายเฮิร์ต แต่ก็เดาว่ากว่าจะผ่านมาได้คงไม่ง่าย

บุณณดาไม่ทันได้ตอบ ถาดกาแฟก็ยื่นมาตรงหน้า

“จิบกาแฟก่อนจะได้อารมณ์ดี แฟลตไวต์แบบที่เบลชอบ ส่วนคุณเซียมซีผมไม่รู้ว่าชอบอะไร เลยทำแบบที่เบลชอบมาให้ครับ”

บัวบูชาถลึงตา กาแฟถูกแต่งแต้มลวดลายรูปหัวใจอย่างสวยงาม

ไม่เท่าไหร่ ความใส่ใจที่ยังจำได้ว่าบุณณดาชอบอะไรนี่สิ ‘หมอนี่มันร้ายกาจกว่าที่คิดจริงๆ’

“ฉันไม่ดื่มกาแฟแล้วค่ะ ขอบคุณ” บุณณดาตอบเสียงเรียบ หันไปยกน้ำเปล่าขึ้นจิบแทน

บัวบูชามองเพื่อนอย่างทึ่งๆ สลับกับหันไปมองชนวีร์ที่ก็เพียงยกยิ้มโดยไม่เอ่ยใดๆ สงครามประสาทนี้แม้จะอึดอัดอยู่บ้าง แต่ก็เปิดหูเปิดตาเธอมากจริงๆ

นั่งก้นไม่ทันร้อนบุคคลที่สี่ก็ปรากฏตัวขึ้น ชายหนุ่มรูปร่างสูงกำยำ ทรงผมหยักศก หน้าตาหล่อเหลาคมคาย ชุดสูทสีดำลายทางยิ่งขับผิวขาวให้ค่อนข้างโดดเด่นราวกับมืออร่าแผ่ออกมา แม้จะเคยผ่านการสัมภาษณ์งานมาแล้ว แต่ก็เป็นทางออนไลน์ นี่จึงนับเป็นครั้งแรกที่เจอ ‘แดนเทพ’ หลานชายสายตรงคนเดียวของวราตัวเป็นๆ

“หล่อกว่าในรูปอีกแฮะ”

บัวบูชาหยิกแขนคนที่กระซิบข้างหูเบาๆ ด้วยเกรงบุคคลที่สามจะได้ยิน

“สวัสดีครับ ผมแดนเทพ ขอโทษที่เรียกคุณสองคนมาก่อนกำหนด พอดีผมต้องรีบจัดการทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทางก่อนบินไปประชุมต่างประเทศ ให้นายวีร์พาพวกคุณไปห้องทำงานก่อนก็แล้วกัน สักบ่ายสองค่อยมาประชุมกันอีกที”

พอแดนเทพปลีกตัวไปห้องทำงาน ชนวีร์ก็พาพวกเธอไปห้องทำงานที่อยู่ทางฝั่งซ้าย แนะนำมุมต่างๆ ของชั้น แถมยังพาไปเลี้ยงข้าวกลางวันยังโรงอาหารประจำตึก ซึ่งบุณณดาก็หลีกเลี่ยงในตอนแรก แต่ท้ายที่สุดก็จำยอม เพราะหากต้องทำงานที่นี่อีกเป็นปี ไม่วันไหนก็ต้องฝากท้องไว้แน่ๆ

“ไปหาขนมกินกันเถอะ” บุณณดาดึงมือเพื่อนสาวห่างออกมาโดยทิ้งชนวีร์ไว้ลำพัง พอเห็นเขาไม่ตามมาก็เป่าปากอย่างโล่งใจ “อึดอัดฉิบ”

บัวบูชาลูบหลังอย่างเข้าใจความรู้สึก เพราะเธอเองก็อึดอัดเช่นกัน

“แกจะไหวไหมเนี่ย” ถามขณะเดินเข้าไปเลือกขนมในร้านสะดวกซื้อ ผู้หญิงกับของหวานยังไงก็เป็นของคู่กัน

“ไม่ไหวก็ต้องไหว ฉันไม่ยอมแพ้หมอนั่นง่ายๆ หรอก”

บัวบูชายกนิ้วโป้ง ก่อนจะแยกไปหยิบขนมอีกสองสามชิ้น แล้วชวนกันไปจ่ายเงินเสร็จก็เดินไปยืนรอหน้าลิฟต์ ด้วยความที่ใกล้บ่ายโมงผู้คนจึงค่อนข้างเยอะ ทว่าก็เป็นชีวิตปกติของพนักงานออฟฟิศ พวกเธอจึงเบียดๆ เข้าไปอย่างไม่คิดอะไรมาก

“นี่! พวกเธอเจอคุณเทพกันหรือยัง”

“คุณเทพเข้ามาบริษัทเหรอ”

“ใช่น่ะสิ เมื่อเช้าฉันเห็นแวบๆ โอ๊ย ยังกับหลุดมาจากซีรีส์เกาหลี”

“ไม่ใช่แค่คุณเทพคนเดียว คุณวีร์ก็มา”

“จริงเหรอ ทำไงฉันจะได้เจอเนี่ย”

ประโยคของสาวๆ ทำให้บัวบูชากับบุณณดาเหลือบมองหน้ากัน จังหวะนั้นเองที่เห็นว่าชายหนุ่มคนหนึ่งยื่นมือถือไปใต้กระโปรงหญิงสาวด้านหน้าที่ยืนเมาท์มอยกันอยู่

“ทำอะไรน่ะ” บัวบูชาตวาดพร้อมจับมือหมอนั่นไว้ ส่วนบุณณดาก็เป็นลูกคู่แย่งมือถือไป

“ทำอะไร ผมยังไม่ทันทำอะไรเลย” ชายหนุ่มสวมแว่นตาหนาส่ายหน้าปฏิเสธ คนอื่นๆ ในลิฟต์ขยับออกห่างแล้วหันมองเหตุการณ์อย่างสนใจ

“ไม่ได้ทำอะไร แล้วรูปพวกนี้หมายความว่าไง” บุณณดาเปิดรูปในมือถือที่แย่งชูตรงหน้า พร้อมหันให้คนอื่นๆ ดู จึงพากันฮือฮา

ชายหนุ่มเห็นท่าไม่ดีบวกกับสัญญาณลิฟต์ดังพร้อมกับประตูที่เปิดออกจึงแย่งมือถือจากมือบุณณดาแล้วรีบวิ่งหนีออกไป ทว่าเพียงพ้นประตูก็ล้มฟุบลงกับพื้นเพราะบัวบูชาเขวี้ยงถุงขนมที่มีกระป๋องน้ำผลไม้ไปกระแทกศีรษะอย่างเหมาะเหม็ง แถมยังตามไปจับมือไพล่หลังล็อกไว้อย่างรวดเร็ว

“เรียก รปภ. เร็ว”

บุณณดาหันซ้ายหันขวา เพราะเพิ่งมายังไม่รู้จะเรียกที่ไหนอย่างไร ส่วนคนอื่นๆ ในลิฟต์ก็พากันอึกอัก “ใครก็ได้แจ้ง รปภ. หน่อยค่ะ” เธอย้ำทว่าทุกคนก็ยังเฉย

“ตะ...แต่นั่นคือคุณดิม เป็นลูกชายของผู้จัดการฝ่ายบุคคลนะคะ” เป็นประโยคของหญิงสาวในลิฟต์ คนอื่นๆ จึงพากันส่ายหน้า แม้กระทั่งคนที่ถูกแอบถ่ายด้วย

“แล้วไง คุณจะปล่อยให้เขาเอารูปพวกคุณไปโพสต์ลงโซเชียลเหรอ” บัวบูชาถามอย่างฉุนๆ

“แต่ฉันไม่อยากเดือดร้อน”

“ฉันด้วย!”

“ผมด้วย!”

ในระหว่างที่บัวบูชากับบุณณดายังสับสนมึนงงและอารมณ์เสีย จู่ๆ ก็มีเสียงหัวเราะดังมาจากคนที่โดนล็อกอยู่กับพื้น

“ถ้าเธอสองคนไม่อยากเดือดร้อนด้วยก็รีบปล่อยฉันดีกว่า ฉันจะบอกพ่อให้ว่าไม่ต้องไล่ออก แล้วถ้าไม่อยากโดนใบเตือนด้วยก็...ให้ผมถ่ายขาสวยๆ ของพี่สาวคนนั้นเก็บไว้เป็นที่ระลึกเป็นไง”

บัวบูชามองตามสายตาหมอนั่นก็เห็นว่ามองขาของบุณณดาที่ใส่กระโปรงสั้นเหนือหัวเข่าอยู่ จึงจับศีรษะหันไปอีกทางแล้วกดใบหน้าลงกับพื้นแรงขึ้น

“โอ๊ย! นังนี่ กูเจ็บนะ”

“เจ็บก็ดีจะได้จำ ยายเบลแจ้งตำรวจเลย”

บุณณดาพยักหน้า พอได้ยินคำว่าตำรวจ คนอื่นๆ เลยรีบสลายตัว เล่นเอาสองสาวมองหน้ากันอย่างเซ็งจัด

“อย่าหาเรื่องใส่ตัวจะดีกว่า ได้ยินแล้วนี่นาว่าพ่อกูเป็นใคร”

“แจ้งเถอะครับ ผมเป็นพยานให้เอง”

บัวบูชากับบุณณดาถึงกับเอี้ยวตัวมองกลับเข้าไปด้านใน จึงเห็นว่า

เป็นแดนเทพกับชนวีร์ซึ่งยืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

"พวกมึงกล้าเหรอ กูจะฟ้องพ่อ กูจะเอาเรื่องพวกมึงให้ถึงที่สุด"

บัวบูชามองคนไม่รู้ชะตากรรมแล้วได้แต่ถอนหายใจ แล้วหลังจากนั้นทุกอย่างก็ชุลมุนอยู่พักใหญ่ ทั้ง รปภ. ทั้งตำรวจ เดินเข้าเดินออกกันให้วุ่น ผู้จัดการฝ่ายบุคคลบิดาคนก่อเรื่องเองก็ยืนคอตก ไม่แก้ตัวแทนบุตรชายสักคำ พอเรื่องพลิกกลับมาเป็นเช่นนี้ บรรดาหญิงสาวที่ถูกกระทำก็กล้ามาเป็นเจ้าทุกข์เอาเรื่องกันอีกหลายคน

กว่าทุกอย่างจะสงบจึงปาไปหลายชั่วโมง ทั้งสี่กลับมานั่งกันที่โต๊ะตัวใหญ่ตรงห้องโถงและเข้าสู่โหมดการทำงานอย่างจริงจัง บัวบูชากับบุณณดาถือว่าเป็นนักพัฒนาโปรแกรมไฟแรงที่ค่อนข้างมีประสบการณ์ แถมตอนสัมภาษณ์แดนเทพก็แจ้งถึงแผนและเป้าหมายหลักของการก่อตั้งบริษัทไว้แล้ว จึงเข้าใจไปในทางเดียวกันไม่ยาก

I'm Pro Development จะเน้นพัฒนาเทคโนโลยีเมตาเวิร์สในรูปแบบต่างๆ ทั้งด้านการศึกษา บันเทิง และอาชีพ มุ่งเน้นให้เป็นสังคมออนไลน์ที่สร้างสรรค์และมีประโยชน์ สามารถนำไปต่อยอดได้ในชีวิตจริง

"ในส่วนของเกมกับด้านบันเทิง ผมมีทีมที่ดึงมาจากต่างประเทศอยู่แล้ว ส่วนพวกคุณสองคน ผมอยากให้มุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายที่เป็นแม่บ้าน"

"อยากให้แทรกคอร์สเรียนทำอาหาร ทำขนมอะไรพวกนี้เหรอคะ" บัวบูชาถามลึกลงไป

"ครับ"

"ทริกพวกการดูแลบ้านต่างๆ ก็น่าสนใจนะ" บุณณดาเสริม

"มุ่งเน้นสาระไปก็น่าเบื่อ ถ้ามีพวกรายการเพลง หรือพวกละครยามบ่ายด้วยน่าจะดี" บัวบูชาเอ่ยขึ้นมาลอยๆ ก่อนหน้านี้เคยทำแบบสำรวจเกี่ยวกับความสนใจของบุคคลแต่ละช่วงอายุมาบ้าง เพื่อนำไปออกแบบพัฒนาเว็บไซต์ของบริษัทเก่าจึงพอมีข้อมูล

"ผมบอกแล้วว่าพี่ไม่ผิดหวังถ้าเลือกสองคนนี้" เป็นคำพูดของชนวีร์

ที่แทรกขึ้นมา เล่นเอาสองสาวแอบเบ้ปาก ไม่แปลกใจที่เขาจะรู้ความสามารถเพราะเขาจ้างเธอสองคนมาในวงเงินค่อนข้างสูง ไฉนเลยจะไม่สืบประวัติและความสามารถ

แดนเทพหยิบหนังสือนิยายวางบนโต๊ะ “ผมเห็นด้วยกับคุณเชียมซีและนี่เป็นนิยายที่คุณแม่ผมเขียนไว้ ผมถือลิขสิทธิ์อยู่ คุณอัปลงระบบได้เลย”

บัวบูชาหยิบมาพลิกดู นิยายเรื่อง ‘สาวหน้าใสกับมายบอส’ ถูกเขียนขึ้นมาเมื่อเกือบสามสิบกว่าปีก่อน เห็นจำนวนการพิมพ์ซ้ำมากกว่าห้าครั้งก็คิดว่าค่อนข้างดังในสมัยนู้น “เนื้อเรื่องไม่เก่าไปหน่อยเหรอคะ” เธอวิจารณ์อย่างตรงไปตรงมา

“งั้นคุณก็ลองหานักเขียนมารีเมกก็ได้ ผมไม่ซีเรียส”

“ทำไมไม่หยิบนิยายใหม่ๆ มาทำล่ะคะ” บุณณดาถามบ้าง คิดว่าง่ายกว่า แล้วคนระดับเขาก็ไม่น่าจะเสียดายเงินค่าลิขสิทธิ์

“พี่เทพเขาอยากนำเสนอให้คุณย่าเห็นข้อดีของโลกเสมือนน่ะ”

สองสาวคล้ายเข้าใจในทันที คนสมัยก่อนยังไงก็มองภาพโลกเสมือนไม่ออก ถ้านำนิยายที่ลูกสาวคนเดียวมาเป็นสื่อกลางคงจะง่ายกว่า

“ฉันจะลองดูค่ะ”

“ขอบคุณครับ” แดนเทพอมยิ้มก่อนจะแจ้งข่าวเพิ่มเติม “ผมรับเด็กใหม่มาเพิ่มอีกสองคนเพื่อเป็นลูกมือพวกคุณ ทั้งทีมจะเริ่มงานช่วงต้นเดือนหน้า”

“กำหนดการเฟสแรกนี่นานเท่าไหร่คะ” บัวบูชาถามต่อ เพื่อกำหนดสิ่งที่ต้องทำคร่าวๆ ในหัว

“หนึ่งปี”

“หนึ่งปีกับคนสี่คน” บุณณดาทวน ทั้งหมดทั้งมวลก็เป็นไปได้ แต่ก็เหนื่อยหน่อยเพราะการตระเตรียมระบบทุกอย่างต้องเริ่มจากศูนย์

“ครับ ถ้าคุณสองคนคิดว่ายากไป ก็ลองนำเสนอแผนงานมา ต้อง

เพิ่มคน หรือยื่นเวลาก็มาตกลงกัน”

ยังดีที่แดนเทพไม่โหดอย่างที่คิด สองสาวจึงหันมองหน้ากันอย่างคลายใจ

“ฉันขอประเมินประสิทธิภาพเด็กใหม่ก่อนก็แล้วกันค่ะ”

“ตกลงตามนั้นครับ” แดนเทพยกนาฬิกาเรือนหรูขึ้นดูเวลาพบว่าเกือบสองทุ่มเข้าไปแล้ว “ขอโทษที่ทำงานวันแรกก็เลิกเกินเวลาเสียแล้ว”

“งั้นเราไปกินข้าวด้วยกันก่อนดีไหม ฉลองที่มีโอกาสได้ทำงานด้วยกัน พี่เทพว่าไง” ชนวีร์ขอความเห็นผู้มีตำแหน่งสูงสุดดั่งไม่ต้องการให้อีกสองสาวปฏิเสธได้ แต่ยังไม่ทันที่แดนเทพจะตอบก็ถูกบุณณดาสวนขึ้นมาทันควัน

“ไม่ดีกว่าค่ะ เราสองคนไม่สะดวก ขอตัวค่ะ”

ชนวีร์มองสองสาวที่เดินกลับไปเก็บของที่ห้องทำงานตาละห้อย ก่อนจะพ่นลมหายใจเฮือกใหญ่ออกมา

“ท่าทางเป็นหมาหงอยเชียว ตอนบอกให้ฉันติดต่อแฟนเก่านายมาทำงานนี่ระริกระรี้” แดนเทพเหลือบมองพลางหัวเราะในลำคอ

“ผมคิดว่าพอเจอกัน เบลจะดีใจเสียอีก”

“นายทิ้งเธอไปตั้งหลายปี ตัดทุกช่องทางการติดต่อ แถมไม่บอกเหตุผลอะไรสักอย่าง เธอไม่ฆ่านายก็บุญเท่าไหร่แล้ว”

“พี่พูดแบบนี้ก็ไม่ถูก ตอนนั้นพี่ก็สนับสนุนผมนี่นา”

คนที่หันไปจดจ่ออยู่กับหน้าจอแลปทอปถึงกับเหลือบตาขึ้นมองไปทางน้องชาย “สรุปเป็นความผิดฉัน?”

“ก็ไม่เชิง พี่ดันให้ข้อเสนอที่ผมปฏิเสธไม่ได้ไง” ถึงจะอยู่ในตระกูลทิพย์ฐากูรเหมือนกัน แต่ ‘วัลลภ’ บิดาของชนวีร์ก็เป็นเพียงชายวัยกลางคนที่ไม่เอาอ่าว ทำตัวเกเรมาตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ ทั้งเจ้าชู้ ไม่ทำงานทำการ พอบิดามารดาเสียก็ต้องให้วราคอยประคับประคอง สมัยก่อนมีผู้หญิงมากหน้าหลายตาอุ้มเด็กมาบอกว่าเป็นลูกวัลลภหลายต่อหลายคน ใช่บ้าง ไม่ใช่บ้าง

แต่ส่วนมากก็ไม่ได้รับการยอมรับ มีเพียงชนวีร์ที่เกิดจากหญิงสาวซึ่งวราเลือกเท่านั้นที่มีสิทธิ์ใช้นามสกุล แต่กระนั้นก็ไม่ได้มีอำนาจในบริษัท เพราะถูกบรรดากรรมการบริหารท่านอื่นๆ จ้องจับผิดเสมอ นอกจากจะมีสาเหตุมาจากบิดาแล้ว อีกสาเหตุที่ถูกคนอื่นบอยคอตก็อาจเพราะเป็นน้องรักของแดนเทพนี่ละ ใครๆ ก็อยากเข้าใกล้ว่าที่ผู้บริหารสูงสุดของทิพย์ฐากูร แต่ดันมีชนวีร์ขวางลำ

“เบลคนเดียวว่ารับมือยากแล้ว นี่ดูเหมือนคุณเซียมซีก็ไม่ชอบหน้าผม”

“งั้นก็หาผู้หญิงคนใหม่ จะได้สิ้นเรื่องสิ้นราว”

ชนวีร์หันมองลูกพี่ลูกน้องตาขวาง “ผมจะเอาคนนี้ ผมรักของผม”

แดนเทพส่ายหน้า คนตระกูลทิพย์ฐากูรคงมีคำสาปอยู่ข้อหนึ่งละมั้ง หากได้หลงรักใครแล้วมักถอนตัวไม่ขึ้น

“ผมคิดออกแล้ว”

“อะไรอีก” คนถูกเกาะแขนเอนตัวหนีอย่างหวาดระแวง สีหน้า แววตาเช่นนี้เหมือนต้องมีเรื่องมาให้แน่ๆ

“พี่ช่วยคิดแผนแยกเบลออกจากเซียมซีให้ผมหน่อยสิ”

“ฉันไม่เอาด้วยหรอก” คนฟังส่ายหน้าทันใด นอกจากจะเป็นเรื่องที่ไม่เกิดผลประโยชน์แล้วยังไร้สาระที่สุดเท่าที่ได้ยินมา เขาไม่อยากเข้าไปเกี่ยวข้องให้ปวดหัว

“น่าพี่ ต่อให้เจอหน้ากันทุกวัน แต่ถ้าเบลยังตัวติดหนึบอยู่กับคุณเซียมซี ผมคงไม่มีโอกาสเข้าใกล้”

“เอาจริงๆ นะ ฉันว่าความสัมพันธ์ของสองคนนั้นอาจเกินเพื่อนก็ได้”

ชนวีร์คิ้วกระตุกขึ้นมาทันที เหตุเพราะหวาดระแวงเป็นทุน “งั้นพี่ก็ยิ่งต้องช่วยผม ผมอยากคืนดีกับเบลจริงๆ” จบประโยคขอร้องอีกฝ่ายก็ยังนิ่งเงียบ ไม่มีท่าทีจะสนใจสักนิด “พี่เทพ”

“เลิกใช้น้ำเสียงแบบนี้ได้ไหม มันน่าขนลุก”

“พี่เทพคร้าบ...”

แล้วแดนเทพก็อดรนทนไม่ไหว หยิบแลปทอปลุกหนี ชนวีร์จึงวิ่งตามไปรบเร้าตลอดทาง กระทั่งบังเอิญเจอบัวบูชากับบุณณดาที่เดินออกมาจากห้องทำงาน ศอกแกร่งจึงสะกิดพี่ชายยิกๆ คล้ายจะบอกว่านี่เป็นโอกาสอันดีแล้ว ทว่าคนฟังก็ยังไร้ท่าทีใดๆ

จนเกือบจะเดินสวนกัน แดนเทพถึงเอ่ยบางอย่างออกมา “เอ่อ คุณเชียมซี”

คนโดนเรียกชะงักฝีเท้า หันมองอย่างสงสัย “คะ?”

“ผมเพิ่งนึกออกมาได้ว่ามีเรื่องจะคุยกับคุณอีกนิดหน่อย พอจะมีเวลาไหม”

“ตอนนี้นี่นะคะ” บัวบูชายกนาฬิกาขึ้นดู “เรื่องด่วนเหรอคะ เอาไว้พรุ่งนี้ได้ไหม”

“ผมเพิ่งนึกได้ว่าพรุ่งนี้ต้องบินไปประชุมที่ฮ่องกง”

“งั้นก็โทร. คุย...”

“ขอโทษนะครับ แค่คุณสละเวลาให้ผมสักชั่วโมงก็พอแล้ว ทำไมต้องทำอะไรให้วุ่นวาย”

บัวบูชาสีหน้าบึ้งตึงที่ถูกกล่าวหาว่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ก้าวเท้าไปเผชิญหน้า ทว่ายังไม่ทันได้พูดอะไร บุณณดาก็รั้งแขนไว้

“แกอยู่คุยกับคุณเทพก่อนก็ได้”

“แกหิวไม่ใช่เหรอ กินผิดเวลามากๆ เดี๋ยวโรคกระเพาะกำเริบพอดี”

“ไม่เป็นไร เดี๋ยวฉันหาอะไรรองท้องก่อน”

บัวบูชายังลังเล จนอีกฝ่ายพยักหน้าย้ำ “งั้นก็ได้ เดี๋ยวฉันมา” พอละสายตาจากเพื่อนก็หันไปทางคนหน้านิ่ง “คุณจะคุยอะไรคะ”

“ไปคุยที่ห้องทำงานผมเถอะ”

ท่าทีดูเป็นการเป็นงานเช่นนั้น บัวบูชาจึงไม่ได้หวาดระแวงอะไร เดินตามคนตัวสูงไปยังห้องทำงานที่อยู่อีกฝั่ง ซึ่งตกแต่งเรียบง่ายอย่างมีสไตล์

“จะคุยเรื่องอะไรคะ” เธอถามตรงอย่างไม่รอให้เสียเวลา

“คุณกับคุณเบลเป็นอะไรกัน”

“คะ?” เป็นคำถามที่ไม่คิดว่าจะได้ยิน สมองเธอว่างเปล่าอยู่ชั่วขณะก่อนจะเริ่มเอะใจหันมองด้านหลังก็พบว่าชนวีร์ไม่ได้ตามมา “นี่คุณ...” ราวกับมองทุกอย่างได้ทะลุปรุโปร่ง สองคนนี้รวมหัวกันแยกเธอออกจากบุณณดานี่เอง ดวงตากลมโตวาววับ มือเล็กกำแน่น หมุนตัวก้าวฉับๆ ไปที่ประตู

“คุณไม่ควรปิดโอกาสเพื่อนตัวเอง”

สองเท้าเล็กชะงัก ส่งเสียง ฮึ! แล้วหันกลับมาเผชิญหน้า “คุณก็ไม่ควรเข้าไปยุ่มย่ามกับความสัมพันธ์ของคนอื่น”

“ผมไม่ได้ยุ่งอะไรนี่”

ตอนแรกว่าชนวีร์น่าหมั่นไส้แล้ว มารู้สึกตอนนี้เองว่าแดนเทพยีวนกว่าเยอะ ถ้าไม่ติดว่าเป็นเจ้านาย เธอคงไม่ไว้หน้าแน่นอน “ฉันขอตัวค่ะ”

“ตอนสัมภาษณ์คุณบอกว่าเคยเขียนโปรแกรมเอไอ”

“ค่ะ” ตอบรับโดยไม่หันกลับไปมอง ไม่อยากจะเสียเวลากับเหตุผลไร้สาระที่เขายื้อเพื่อช่วยลูกพี่ลูกน้องตัวเอง

“ผมอยากดูตัวเดโม”

บัวบูชาหันขวับ “ตอนนี้นี่นะคะ”

“ไม่ได้เหรอ ถ้าคิดว่าเกินเวลางานผมจ่ายค่าล่วงเวลาให้”

“ทุ่มเทเสียจริงๆ” บัวบูชากล่าวอย่างรู้ทัน ค่าโอทีของเธอจะเท่าไหร่กันเชียว หากเทียบกับโอกาสที่ลูกพี่ลูกน้องเขาได้ใกล้ชิดกับเพื่อนเธอ ยังไงก็คุ้ม

“ถ้าเจ้าเอไอของคุณฉลาดพอ ผมยินดีเป็นสปอนเซอร์นะ”

คนฟังเลิกคิ้ว รู้สึกน่าสนใจไม่น้อย สปอนเซอร์เท่ากับของฟรีไม่ใช่เหรอ? บัวบูชาเดินมาใกล้อย่างสนใจ “คุณต้องการอะไรตอบแทน”

“คิดว่าไงล่ะ”

“ให้ฉันอยู่ห่างๆ ยายเบล” คิดอะไรไม่ออกนอกจากเรื่องนี้ แดนเทพก็คงทุ่มทุนเพื่อช่วยลูกพี่ลูกน้องนั่นแหละ

“ก็ส่วนหนึ่ง”

“พูดมาให้จบๆ ทีเดียวเลยได้ไหม จะขยักขย่อนทำไม” พอเขาถือไพ่เหนือกว่า เธอก็รู้สึกอีกฝ่ายกวนอารมณ์ขึ้นหลายเท่า

“คุณนี่ใจร้อนเหมือนกันนะ”

“ค่ะ ฉันเป็นคนใจร้อน เพราะฉะนั้นบอกมาเลยว่าต้องการอะไร”

“ไม่กลัวโดนนินทาว่าขายเพื่อนเหรอ” แดนเทพถามอย่างสงสัย ดูท่าทั้งสองจะสนิทกันมาก เรื่องนี้อาจเป็นต้นเหตุให้มองหน้ากันไม่ติดก็ได้

“อันนั้นมันเรื่องของฉัน คุณบอกมาดีกว่าว่าต้องการอะไรอีก”

แดนเทพมองหญิงสาวตรงหน้าแล้วยกยิ้มมุมปาก “เซ็นสัญญาทำงานที่นี่อย่างน้อยสามปี หรือจนกว่าโพรเจกต์แดนทิพย์จะลุล่วง”

‘แดนทิพย์’ คือชื่อเซิร์ฟเวอร์ของโลกเสมือนที่กำลังพัฒนา บัวบูชาจึงชักลังเล หากมองว่าเป็นโอกาสดีก็ถือว่าดี เพราะได้ทำงานในกลุ่มบริษัทที่มั่นคง แต่หากมองในทางลบก็เป็นไปได้สูง เพราะยังไม่รู้บรรยากาศการทำงาน แถมตั้งแต่เรียนจบมาสี่ปีก็เปลี่ยนสองบริษัทเข้าไปแล้ว “ถ้าโพรเจกต์ไม่สำเร็จล่ะ”

“คุณจะวางยาหรือไง”

คนฟังเบ้ปาก เธอไม่ได้เป็นตัวแกนนำหลักสักหน่อย แต่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งเท่านั้นจะไปทำอะไรเขาได้ “อาจเป็นตัวแปรอื่น เช่นคุณล้มเลิกกลางคัน”

“ถ้าสาเหตุมาจากผมและบริษัท ผมยินดีจ่ายค่าชดเชยมากกว่ากฎหมายกำหนดอีกเท่าตัว”

เป็นคำตอบที่น่าสนใจ บัวบูชาจึงให้คำตอบอย่างไม่เสียเวลาคิดนาน “ก็ได้” ทนๆ หน่อยคงไม่เป็นไร อย่างน้อยตอนนี้ค่าตอบแทนที่ได้ก็สูงกว่าเกณฑ์ของบริษัททั่วไป

แดนเทพคล้ายได้คำตอบเป็นที่พอใจ หากเพิ่มงานให้บัวบูชาย่อมไม่มีเวลาไปใส่ใจอย่างอื่น ถือว่าเป็นการจับแยกกับบุณณดาแบบไม่เสียงานเสียการ “ยินดีที่ได้ร่วมงานกัน”

“ยินดีที่ได้ร่วมงานค่ะ”

๒

ฝัน

บุณณดานั่งหน้าหงิกอยู่บนรถยุโรปคันหรู นึกทบทวนอยู่ว่าเหตุใดถึงพาตัวเองมาอยู่ในสถานที่แคบๆ กับชนวีร์สองต่อสองได้ ทั้งๆ ที่จำได้ว่าปฏิเสธอย่างหนักแน่นตอนที่รู้ตัวว่าต้องกลับคอนโดลำพัง เหตุเพราะบัวบูชาถูกแดนเทพพาตัวออกไปทำธุระข้างนอกแบบกะทันหัน

“เบลยังหิวหรือเปล่า เราแวะกินอะไรกันก่อนดีไหม”

“ไม่หิว!” ปฏิเสธอย่างไม่เสียเวลาคิด

ชนวีร์เหล่มองคนนั่งข้างๆ ด้วยหางตาชั่วครู่ ก็กลับไปโฟกัสที่ถนน “เราพูดกันเหมือนเดิมไม่ได้เหรอ”

แววตาคนฟังวูบไหวอยู่ครู่ก่อนจะทอประกายแข็งกร้าว “ไม่เหมาะมั้งคะ เราไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น”

“แต่เราเคยสนิทกันมาก” ชนวีร์แย้ง เขากับเธอรู้จักกันตั้งแต่ช่วงเกรดสิบ จากเพื่อนร่วมชั้นค่อยๆ พัฒนาความสัมพันธ์จนคบหากันเป็นแฟน หากไม่เกิดเรื่องนั้นเสียก่อน ไม่แน่ตอนนี้ก็อาจจะยังคบหากันอยู่ เพราะเขาจำได้ว่าเราสองคนเข้ากันได้ดีมาก

“อดีตก็คืออดีต”

“เบลใจร้ายขึ้นกว่าแต่ก่อนเยอะเลยนะ”

“ฮึ!” บุณณดาส่งเสียงในลำคอ มุมปากยกยิ้มอย่างที่ยากจะคาดเดาความรู้สึก

“เราจะพูดกันดีๆ ไม่ได้เลย”

“ถ้าเป็นเรื่องงานฉันก็ให้ความร่วมมือเต็มที่ แต่เรื่องส่วนตัวคงไม่มีอะไรต้องคุย” บุณณดายังสร้างกำแพงสูงตระหง่าน พยายามบอกตัวเองว่าเจ็บแล้วก็ต้องจำ เขาทำให้ชีวิตช่วงหนึ่งของเธอหม่นหมอง ไม่กล้าสานสัมพันธ์ใหม่กับใคร เหตุเพราะยังรัก ยังรอ ยังไม่ลืม เฝ้ารอทุกวันว่าเขาจะติดต่อกลับมา กว่าจะตั้งสติได้ก็เมื่อรู้ว่าเขายังติดต่อหาเพื่อนคนอื่นๆ เสมอยกเว้นเธอ ถึงได้ถีบตัวเองออกจากความหวังลมๆ แล้งๆ ทำใจยอมรับความจริงให้ได้ เริ่มใช้ชีวิตลำพัง เริ่มหางานทำ เปิดรับเพื่อนใหม่ๆ และก็โชคดีที่ได้เจอบัวบูชาตอนทำงานที่แรก ความเข้ากันได้ดีทำให้ชีวิตไม่เงียบเหงาเกินไปนัก

“เบล”

“ช่วยจอดรถให้หน่อยค่ะ ฉันจะลง” ด้วยไม่อยากสนทนาต่อจึงบอกไปตรงๆ แต่แทนที่อีกฝ่ายจะทำตามกลับเร่งความเร็วแล้วตบไฟเลี้ยวเข้าเลนในสุด

“ทำอะไรของคุณ!”

“ผมบอกแล้วว่าจะไปส่ง”

บุณณดาได้แต่มองตาขวาง เหนื่อยจะโต้แย้งจึงทำได้แค่เมินหน้าหนีไปทางอื่น ดีที่เขายอมเงียบไปตั้งแต่ตอนนั้น ในรถจึงมีเพียงเสียงเพลงคลอเบาๆ จนไม่รู้ตัวเลยว่าเผลอหลับไปตอนไหน ตื่นมาอีกทีก็พบว่ารถจอดอยู่หน้าคฤหาสน์หลังหนึ่งที่แสนคุ้นเคย

“พาฉันมาที่นี่ทำไม”

“ก็ผมไม่รู้จักคอนโดเบล”

คำตอบนั้นแสนซื่อจนบุณณดาแทบอยากพุ่งไปข่วนใบหน้าหล่อให้เป็นแผล “แล้วทำไมไม่ถาม”

“ก็เห็นเบลหลับสบายอยู่เลยไม่อยากปลุก”

“นี่!” บุณณดาไม่รู้จะขุดคำด่าไหนออกมา จึงเปิดประตูรถเดินกลับไปที่ประตูรั้ว แต่ก็ถูกคนที่นั่งในรถเมื่อครู่โผล่มาขวางไว้เสียก่อน

“คุณจะไปไหน”

“กลับคอนโด”

“คุณทะเลาะกับพ่ออีกแล้วเหรอ”

คำถามนั้นทำให้บุณณดาสะบัดแขนออกมา จ้องหน้าคนพูดเขม็ง “อย่ามายุ่งเรื่องส่วนตัวของฉัน!” เธอก้าวฉับๆ ออกมาอย่างไม่สนใจอะไร พอดีกับมีรถหรูคันหนึ่งแล่นเข้ามา ไฟสูงที่สาดใส่หน้าทำให้ต้องยกมือขึ้นบังแสง รถคันนั้นแล่นมาจอดตรงหน้าเธอพร้อมกับไฟที่หรี่ลงจึงเห็นบุคคลที่เดินลงมา

“ไปไหนไม่รอดแล้วหรือไง ถึงได้กลับมา”

นี่คือคำพูดของคนที่ไม่ได้เจอกันมาหลายเดือน แต่บุณณดาก็ไม่ได้แปลกใจที่ได้ยิน และคำพูดเหล่านี้ก็ไม่สามารถทำอะไรเธอได้แล้ว จึงเดินเบี่ยงออกไป

“ไม่คิดจะพูดอะไรกับพ่อแกเลยหรือไง”

เธอชะลอฝีเท้าช่วงเดินผ่าน ยกมือขึ้นไหว้อย่างลวกๆ “สวัสดีค่ะ” แค่นั้นแล้วก็เดินออกไปตามความตั้งใจแรก

“นังเด็กคนนี้ นิสัยเสียไม่เปลี่ยน”

เสียงคนสูงวัยยังดังตามหลัง แต่บุณณดาไม่คิดอยากหันไปสนใจ ในเมื่อบ้านนี้ไม่มีใครต้องการเธออย่างแท้จริงก็ไม่เห็นมีประโยชน์อะไรที่ต้องอยู่ให้เสียอารมณ์

บุรินทร์มองตามลูกสาวอย่างอิดหนาระอาใจ พอดึงสายตากลับมาก็ปะทะกับใครคนหนึ่งที่ไม่ได้เจอกันมาเนิ่นนาน

“สวัสดีครับคุณพ่อ”

“นาย...วีร์”

“ครับ ผมกลับมาแล้วครับ”

บัวบูชานั่งมองอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่วางกองอยู่บนพื้นข้างโซฟาด้วยความรู้สึกงงๆ เบลอๆ หลังจากคุยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมเอไอจนติดลมจู่ๆ แดนเทพก็เสนอจะซื้อแลปทอปเครื่องใหม่ที่มีประสิทธิภาพมากกว่าให้ ซึ่งพอได้ฟังข้อเสนอว่าเป็นทรัพย์สินบริษัทที่เธอไม่ต้องจ่ายแม้แต่บาทเดียวก็มีหรือจะไม่ตกลง

“ถ้าแกทำไม่สำเร็จอย่างที่รับปากไว้ แกติดคุกแน่ยายเซียมซี” ตอนชอปปิงเธอเลือกอย่างเพลิดเพลิน ยิ่งมีสปอนเซอร์ยิ่งไม่เสียเวลาคิด กระทั่งกลับมาถึงห้องด้วยข้าวของเต็มไม้เต็มมือนี่กับประโยคทิ้งท้ายแสบๆ คันๆ ของเจ้านายคนใหม่นั่นแหละ

“หวังว่าการลงทุนครั้งนี้ของผมจะคุ้มค่า”

เธอจะตอบอะไรได้นอกจากมานึกเสียใจทีหลังอยู่เช่นนี้ “เอาวะยายเซียมซี ไม่ไหวก็ต้องไหว” ปลุกปลอบตัวเองพร้อมขยับลงไปนั่งแกะกล่องแลปทอปสเปกเทพ เช็กอุปกรณ์ทุกชิ้น แยกคู่มือออกมาพร้อมกับใบรับประกัน เสร็จก็หยิบเครื่องเก่าคู่ใจมาเปิดคู่กันเพื่อดูว่าทางร้านลงซอฟต์แวร์ที่ต้องใช้มาครบไหม หากขาดเหลือจะได้ทำเรื่องเบิกเพิ่มเพราะทุกโปรแกรมต้องใช้แบบมีใบอนุญาต

เธอลิสต์ส่วนที่ขาดไว้แล้วทยอยย้ายโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นเองไปไว้ที่เครื่องใหม่ ระยะเวลาที่ต้องรอก็แวบไปอาบน้ำอาบท่าแล้วต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปติดมือมาเนื่องจากท้องไส้เริ่มประท้วง แดนเทพพาเธอไปซื้อของก็จริง แต่ไม่ได้สนใจถามสักนิดว่าหิวไหม กินอะไรหรือยัง ก็อย่างว่าเขาพาเธอไปในฐานะลูกจ้าง จะสนใจทำไมว่าอิ่มหรือหิว

ควันที่ลอยกรุ่นบวกกลิ่นที่กระจายออกมาเรียกน้ำย่อยให้ทำงานได้

อย่างดี แต่ยังไม่ทันที่จะได้หยิบตะเกียบมาคีบเส้น ข้อความที่ส่งมาจากบุณณดาก็เด้งขึ้นมา

Belle : ยายคนทรยศ!

ประโยคเดียวทำให้เธอรีบคว้าสมาร์ตโฟนขึ้นมาพิมพ์ตอบกลับไป

เซียมซี : แหม ไม่ใช่ครั้งแรกสักหน่อย เป็นยังไงบ้าง call ไหม

Belle : ยัง ขอตั้งสติก่อน

เซียมซี : ok มีอะไรก็โทร. มาได้ตลอดนะ

Belle : อืม แกถึงห้องหรือยัง

บัวบูชาออกจากโปรแกรมสนทนาชั่วคราว ถ่ายรูปแลปทอปชุดใหม่ส่งให้อีกฝ่าย

เซียมซี : ถึงแล้ว พร้อมของสมนาคุณแบบ full option

Belle : หา! ได้มายังไงไหนเล่า

เซียมซี : คิดแล้วว่าแกต้องตาโต คืองี้...

บัวบูชาเล่าคร่าวๆ ถึงข้อเสนอที่แดนเทพยื่นให้ รวมถึงความเป็นพ่อบุญทุ่มที่จัดแบบเต็มสตีม

Belle : ค่าตัวฉันถือว่ายังแพงนะเนี่ย แกขายได้ตั้งเกือบครึ่งล้าน

บัวบูชาส่งสติกเกอร์หัวเราะ รู้อยู่แล้วว่าเพื่อนไม่ได้เก็บไปคิดเล็กคิดน้อย อีกอย่างถ้าไม่อยากขึ้นรถไปกับชนวีร์ก็มีหลากหลายเหตุผล ซึ่งแน่นอนว่าไม่ได้ขึ้นอยู่กับเธอ

เซียมซี : แกควรภูมิใจ

Belle : แน่นอน ฉันออกจะสวยครบเครื่องขนาดนี้

บัวบูชาส่งสติกเกอร์มองบนอย่างหมั่นไส้ในความมั่นใจของอีกฝ่าย

Belle : แต่ฉันว่ามันก็มีอะไรแปลกๆ อยู่นะ คุณเทพปิ๊งแกเปล่าวะ

เซียมซี : ฮึ! ปิ๊งบ้าปิ๊งบออะไร ท้องฉันร้องโครกครากยังไม่มีท่าทีสนใจทุกอย่างคืองานล้วนๆ

อีกฝ่ายตอบกลับมาด้วยสติกเกอร์หัวเราะ แล้วตามมาด้วยข้อความ

Belle : ไม่แน่นะ อาจเป็นการจีบสาวสไตล์คุณเทพ เขามาส่งแกด้วยใช่ไหม

เซียมซี : นี่! เขาเป็นคนพาฉันไปก็ต้องมาส่งไหม หล่อนจะให้ฉันแบกแลปทอปขึ้นรถสาธารณะมาหรือไง

บัวบูชาเสนอให้แดนเทพนั่งรถไฟฟ้าเพราะสะดวกมากกว่า ส่วนขากลับเขานัดคนขับรถประจำตัวมารับ จึงให้เธอติดรถมาด้วย

Belle : ก็ควรเป็นแบบนั้นไม่ใช่เหรอ ก่อนหน้านี้แกก็แบกขึ้นรถเมล์รถตู้ออกจะบ่อย

คนอ่านข้อความเถียงไม่ออก ตามประสาสาวโสดที่ก่อนหน้านี้ยังไม่มีรถล้วนผ่านการพึ่งพาตัวเองอย่างทรหดมาแล้ว

Belle : คุณเทพขับรถเอง หรือว่ามีคนขับรถให้

เซียมซี : มีคนขับ

Belle : ออ...

เซียมซี : ถ้าว่าที่แฟนของฉันจะโหดขนาดนี้ ฉันขอไปย้ายไฟล์ให้เสร็จก่อนก็แล้วกัน กลัวต้องเสียค่าปรับในอนาคต

เธอตามน้ำไปอย่างนั้นเพราะโอกาสเป็นไปได้ยิ่งกว่าติดลบ ฝ่ายบุณณดาส่งสติกเกอร์หัวเราะตอบกลับมา ก่อนจะขอตัวไปขบคิดเรื่องของตัวเองเช่นกัน

บัวบูชาวางตะเกียบแล้วยกชามบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปขึ้นซดน้ำ เพราะระหว่างพิมพ์ก็นั่งกินไป เสร็จก็ลุกเอาไปวางที่เคาน์เตอร์ล้างจานแล้วกลับมาดูแลปทอปที่ทำการย้ายไฟล์ไว้พบว่าเรียบร้อยแล้วจึงลองรันโปรแกรมดู หน้าจอปรากฏรูปการ์ตูนผู้ชายแบบแอนิเมชันขึ้นมาพร้อมกับส่งเสียง

“สวัสดีเซียมซี”

“สวัสดีดาวเหนือ” บัวบูชาทักทายเอไอที่ทดลองเขียนโค้ดจากการศึกษาด้วยตัวเองโดยตั้งชื่ออย่างเก๋ไก๋ว่า ‘ดาวเหนือ’ ตามความชอบส่วนตัว “ฉันเปลี่ยนบ้านให้เธอใหม่ เป็นยังไงบ้าง”

“อืม...ก็ดีนะ คล่องตัวขึ้นเยอะ”

“แน่นอนสิ ราคาตั้งเกือบครึ่งล้าน”

“โอ้ บ้านใหม่ผมหรูเลยนะเนี่ย”

“ก็ทำงานให้คุ้มค่าหน่อยก็แล้วกัน” บัวบูชาหัวเราะ ค่อนข้างภูมิใจที่เอไอตอบสนองได้ดี

“ให้ผมทำอะไรดี”

“อืม หาข้อมูลนิยายสาวหน้าใสกับมายบอสให้หน่อยสิ”

“โอเคครับ”

บัวบูชาทำอย่างอื่นไประหว่างรอ ไม่นานดาวเหนือก็รายงานผลการค้นหา

“นวนิยายสาวหน้าใสกับมายบอส เขียนโดยผู้ใช้นามปากกา ‘วราลี’ เขียนขึ้นเมื่อปีพุทธศักราชสองพันห้าร้อยสามสิบเจ็ด จัดพิมพ์ทั้งหมดห้าครั้ง ยอดพิมพ์ทั้งหมดหนึ่งหมื่นเล่มครับ”

“เล่าเรื่องย่อให้ฟังหน่อยสิ” ด้วยยังไม่มีเวลานั่งอ่านจึงขอฟังคร่าวๆ ก่อน

เรื่องย่อนิยาย ‘สาวหน้าใสกับมายบอส’ เทพประธาน หลานชายคนเดียวของ ‘น้ำทิพย์’ นักธุรกิจหญิงชื่อดังต้นตระกูล ‘อภิทรัพย์ไพศาลสกุล’ ผู้ทรงอิทธิพลมากที่สุดในประเทศไทย มีกิจการในเครือหลากหลายรูปแบบ แต่ที่โดดเด่นที่สุดเห็นจะเป็นบริษัทอสังหาริมทรัพย์ซึ่งเป็นรายใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เนื่องจากเทวัญบุตรชายเพียงคนเดียวไม่ได้ดั่งใจ น้ำทิพย์จึงวางแผนให้หลานชายดำรงตำแหน่งเป็นประธานบริษัทคนต่อไป ส่งผลให้เทวัญไม่พอใจเป็นอย่างมาก

สองพ่อลูกขัดแย้งกันเป็นทุนเดิมเหตุเพราะ ‘ศานิต’ มารดาของเทพ-ประธานประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไม่กี่เดือน เทวัญก็เปิดตัวคนรักเก่าอย่าง ‘บุษกร’ ว่าเป็นภรรยาอีกคน เทพประธานจึงประกาศตัวอยู่ตรงข้ามบิดาตั้งแต่ยังเด็ก แต่ก็ใช่จะเป็นคนหัวอ่อนที่คล้อยตามผู้เป็นย่าไปทุกอย่าง โดย

เฉพาะเรื่องคู่หมั้นอย่าง ‘สาวิตรี’ เป็นเหตุให้กระทบกระทั่งกับน้ำทิพย์บ่อยครั้งจนต้องย้ายมาอยู่ที่คอนโดหรูด้วยสาเหตุที่สาวิตรีเข้าไปอาศัยอยู่ในบ้านอภิทรัพย์ไพศาลสกุล

เทพประธานเจอเรื่องกดดันทั้งงานและครอบครัวจนเครียด แต่กระนั้นเขาก็ยังมี ‘พลอยไพลิน’ ผู้ช่วยเลขาฯ คนใหม่เป็นดั่งแสงสว่าง ทำให้ชายหนุ่มที่เย็นชาดั่งหินผา ไม่สนใจเรื่องความรักเริ่มอ่อนไหวและค่อยๆ เปิดใจ แต่ยังไม่ทันริเริ่มก็มีอุปสรรคเข้ามาขวางกั้น เพราะสาวิตรีระแคะระคายแล้วเข้ามาอาละวาดถึงบริษัท

เสียงรองเท้าส้นสูงที่ก้าวเดินเป็นจังหวะดังก้องชั้นสูงสุดของอาคารสูงสิบสองชั้น ซึ่งเป็นที่ทำงานของผู้บริหารสูงสุดในตอนนี้

“สวัสดีค่ะ ชั้นนี้ห้ามบุคคลนอกเข้ามานะคะ” พนักงานหน้าตาสะสวยปรี่มายืนขวาง ด้วยส่วนสูงร้อยหกสิบสองและสวมรองเท้าไม่มีส้นจึงดูเตี้ยกว่าอีกฝ่ายอยู่พอประมาณ

“พี่เทพอยู่ไหม”

“ได้นัดไว้หรือเปล่าคะ”

คำถามดังกล่าวทำให้คนฟังหันขวับ ย่างสามขุมเข้าหาจนอีกฝ่ายต้องถอยหลังตามทีละก้าว “รู้ไหมว่าฉันเป็นใคร?”

“ขออภัยค่ะ ดิฉันไม่ทราบจริงๆ”

“ไม่รู้! นี่ใครรับนังคนนี้มา เรื่องแค่นี้ก็ไม่อบรมกันเลยหรือไง” เสียงเอะอะโวยวายเริ่มดังขึ้นตามลำดับ จนพนักงานคนอื่นๆ ได้ยิน และหนึ่งในนั้นก็ปรี่มายืนประกบเด็กใหม่

“ขอโทษค่ะคุณซีซี น้องพลอยเป็นเด็กใหม่ที่เพิ่งเข้ามาใหม่ยังไม่ค่อยประสีประสาค่ะ”

“อ๋อ คนนี้สินะผู้ช่วยเลขาฯ คนใหม่” สาวิตรีตาวาวโรจน์ พิศมองหญิงสาวตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า สายของเธอบอกว่าผู้ช่วยเลขาฯ

ของเทพประธานหน้าตาสะสวย ยิ่งกว่านั้นเขายังให้ความสนิทชิดเชื้อไม่แพ้กับดนัยที่ดำรงตำแหน่งเลขาฯ

“ใช่ค่ะ น้องทำงานได้ไม่ถึงเดือนเลยค่ะ ยังต้องเรียนรู้อีกมาก”

สาวิตรีเดินชนไหล่คนมาใหม่ จับจ้องไปยังคนที่ยืนก้มหน้าอยู่ทางด้านหลังเขม็ง “ฮึ! หน้าตาใสซื่อ ท่าทีหงิมๆ อย่างนี้ฉันเห็นมานักต่อนักแล้ว ตั้งใจมาทำงาน หรือทำอย่างอื่นก็ไม่รู้”

พลอยไพลินก้มหน้างุด สองเท้าขยับถอยหลังอย่างหวาดหวั่น คำเตือนของรุ่นพี่ซึ่งทำงานอยู่ฝ่ายบุคคลดังก้องในหัว หล่อนย้ำนักย้ำหนาในวันที่เธอได้รับเลือกให้มาเป็นผู้ช่วยเลขาฯ ว่าในบริษัทนี้จะมีเรื่องกับใครก็ได้ยกเว้น ‘คุณซีซี’ หรือสาวิตรีซึ่งเป็นคู่หมั้นของเทพประธาน เพราะไม่ว่าจะถูกหรือผิด น้ำทิพย์จะอยู่ข้างสาวิตรีเสมอ เหตุเพราะครอบครัวของหล่อนมีบุญคุณเคยช่วยเหลือท่านสมัยที่ตระกูลอภิทรัพย์ไพศาลสกุลยังไม่รุ่งเรือง โชคร้ายที่คนในครอบครัวประสบเคราะห์กรรมเสียชีวิตจากเหตุการณ์เครื่องบินตก ซึ่งหนึ่งในผู้เคราะห์ร้ายก็มีศานิตร่วมอยู่ด้วย บ้านนั้นจึงมีเพียงเด็กสาวที่เรียนอยู่ต่างประเทศรอดชีวิต ท่านจึงรับมาเลี้ยงดูและวางตัวเป็นคู่ครองของเทพประธานในอนาคต

“อย่าคิดว่าฉันจะรู้ไม่ทันนะ หล่อนตั้งใจมาอ่อยพี่เทพใช่ไหม” ไม่พูดเปล่า สาวิตรียังผลักไหล่หญิงสาวเต็มแรง จนล้มลงไปกองกับพื้น

“ทำอะไรน่ะ!” เสียงห้าวดังมาพร้อมกับการปรากฏกายของชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง โดยมีชายวัยกลางคนเดินตามหลังมา

“พะ...พี่เทพ” สาวิตรีหน้าซีด ไหนสายข่าวที่วางไว้รายงานว่าเขาไม่อยู่ เหตุใดถึงโผล่มาได้ “ซีไม่ได้ทำอะไรนะคะ แม่นั่นล้มลงไปเอง” เทพประธานไม่มองหน้าเธอด้วยซ้ำ กลับเข้าไปประคองคนที่นั่งอยู่บนพื้นให้ลุกขึ้นมา ท่าทีเป็นห่วงเป็นใยที่แสดงออกยิ่งสุมไฟในอกให้ลุกโชนมากขึ้น “พี่เทพทำอะไรน่ะ ปล่อยมันเดี๋ยวนี้นะ”

สาวิตรีสติหลุด โถมเข้าไปหวังแยกทั้งสองคนออกจากกัน แต่กลับ

โดนเทพประธานปัดป้องจนกลายเป็นเธอที่ล้มลงไปกับพื้นแทน

“กรี๊ด! พี่เทพทำกับซีแบบนี้ได้ยังไง ซีไม่ยอม!” หลังเสียงโวยวายก็กระโจนเข้าไปเอาเรื่องพลอยไพลิน แต่ก็ถูกเทพประธานขวางไว้อีก

“หยุดบ้าได้แล้ว!”

“พี่เทพว่าซีเหรอ กรี๊ด!”

ตุ้บ

“โอ๊ย!” คนที่กลิ้งตกโซฟาร้องโอดโอย ก่อนจะค่อยๆ ยันตัวขึ้นจากพื้น เมื่อหันซ้ายหันขวาก็พบว่าเป็นห้องของตนเอง รอบข้างเงียบสนิทแม้กระทั่งไร้เสียงใดๆ

“ฝันเหรอเนี่ย” บัวบูชาถอนหายใจ มองไปทางหน้าจอแลปทอปเห็นหน้าจอดำจึงขยับไปเขย่าเมาท์พบว่าดับสนิท สาเหตุก็ไม่พ้นลืมชาร์จแบต จึงพับหน้าจอแล้วแกะสายชาร์จออกมาต่อ หันมองนาฬิกาพบว่าตีสองกว่า เข้าไปแล้วก็เก็บข้าวของที่วางระเกะระกะให้เข้าที่เข้าทาง จัดการปิดไฟแล้วลุกขึ้น จังหวะนั้นเองกลับรู้สึกเจ็บแปลบที่บริเวณก้นกบจนร้องโอดโอย จึงจับสะโพกแล้วค่อยๆ ประคองตัวเข้าไปในห้องนอน

ล้มตัวนอนลงบนเตียงแล้ว แต่ตายังคงสว่าง ย้อนนึกถึงความฝันที่ยังชัดเจนในความทรงจำ “เทพประธาน สาวิตรี พลอยไพลิน ทำไมชื่อคุ้นๆ” ประมวลผลอยู่หลายนาทีก็นึกขึ้นได้ว่าชื่อเหล่านี้ล้วนเป็นตัวละครในเรื่อง ‘สาวหน้าใสกับมายบอส’ ที่ดาวเหนือเล่าให้ฟังก่อนเผลอหลับ

“ถึงกับเก็บไปฝันเลยเหรอเนี่ย เครียดไปแล้วฉัน” สะบัดหน้าแรงๆ แล้วพยายามข่มตาให้หลับ แต่ก็ไม่ค่อยเป็นผลมากนัก เช้ามาจึงไปบริษัทด้วยท่าทางสะลึมสะลือ ใต้ตาดำคล้ำ สภาพไม่เต็มร้อย เพราะรู้สึกง่วงเหงาหาวนอนแถมยังหอบหิ้วแลปทอปสองเครื่องจึงค่อนข้างพะรุงพะรัง สองเท้าเดินเข้าไปร้านกาแฟชั้นล็อบบี้ของตึกเป็นอันดับแรก วางของบนโต๊ะที่ใกล้ที่สุดก่อนก้าวยาวๆ ไปสั่งกาแฟ

“อเมริกาโนไม่หวานหนึ่งแก้วค่ะ”

“ขอเอสฯ เย็นเพิ่มไซรัปหนึ่งชอต คิดเงินรวมเลยค่ะ”

บัวบูชาเหล่มองคนมายืนต่อหลังโดยไม่เอ่ยอะไร เพียงพยักหน้าให้พนักงานแล้วหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาสแกนจ่ายเงิน เสร็จก็เดินกลับมานั่งรอที่โต๊ะ

“หน้าตาแกดูไม่ได้เอาเสียเลย”

“อืม เผลอหลับแล้วสะดุ้งตื่นกลางดึก ทีนี้หลับไม่ลงเลยทีเดียว” บัวบูชาตอบเสียงเนือย เป็นไปได้อยากจะลางานแล้วนอนให้เต็มอิ่ม แต่เพราะโพรเจกต์ใหม่ที่เพิ่งได้รับมอบหมาย ไหนจะราคาของแลปทอปที่ต้องพัฒนาระบบเอไอเป็นการตอบแทนนี่อีก ทำให้ไม่สามารถขี้เกียจได้เนื่องจากค่าปรับแพงลิบ

“คิดมากเรื่องคุณเทพจีบเหรอ”

บัวบูชาฟาดเผียะอย่างเหลืออด “เลิกพูดไร้สาระได้แล้วเดี๋ยวใครได้ยินก็กลายเป็นเรื่องเป็นราว ฉันไม่อยากโดนไล่ออกหรอกนะ”

บุณณดายักไหล่ ก็แค่แซวกันไปตามประสา

“ว่าแต่ฉัน ไม่ได้ดูสีหน้าตัวเองเลย”

“แย่มากเลยเหรอ นี่ฉันเลือกรองพื้นอย่างหนาแล้วนะ” บุณณดาหยิบตลับแป้งพัฟออกมาเปิดเพื่อส่องกระจกดูหน้าตัวเอง “เพราะหมอนั่นคนเดียว”

“จะใจอ่อนหรือไง”

คนส่องกระจกชะงัก “ไม่ย่ะ”

“ให้มันจริง”

บุณณดาถลึงตาใส่ ไม่ทันจะเถียง พนักงานที่เคาน์เตอร์ก็บอกว่ากาแฟได้แล้วจึงเบนความสนใจไป “ฉันไปเอากาแฟก่อน”

บัวบูชายิ้มอ่อนขณะมองเพื่อนเก็บตลับแป้งแล้วผลุนผลันลุกไปที่เคาน์เตอร์ หยิบกาแฟแล้วเดินกลับมา

“ไปเถอะ เดี๋ยวสาย”

“ย่ะ! ระวังตอนแกอยากปรึกษาฉันจะไม่ได้อยู่ฟังนะ”

“หึ ยังไงแกก็ต้องติดแหง็กอยู่ที่นี่สามปีเป็นอย่างต่ำ” บุณณดาบุ้ยปากไปยังกระเป๋าแลปทอปที่อีกฝ่ายกำลังหอบหิ้วขึ้นมา

บัวบูชาถอนหายใจอย่างยอมจำนน

“ฉันช่วยไหม”

“ถือกาแฟไปดีๆ เถอะย่ะ”

“ตามใจ”

สองสาวก็เดินไปที่ลิฟต์ของอาคารสิบสองชั้น พอเข้าไปด้านในยังไม่ทันกดปิดแดนเทพกับชนวีร์ก็ปรากฏตัวขึ้น รายหลังไม่น่าแปลกใจเท่าไหร่ เพราะยังไงก็เข้างานช่วงเวลานี้โอกาสเจอกันค่อนข้างสูง แต่รายแรกที่บอกเธอว่าจะบินไปต่างประเทศตั้งแต่เมื่อคืนนี่สิ

“สวัสดีค่ะคุณเทพ ไม่ได้ไปฮ่องกงเหรอคะ” บุณณดาถามด้วยความปากไว เพราะเมื่อคืนบัวบูชาบอกว่าสาเหตุที่แดนเทพเรียกไปจัดการธุระเพราะเขาต้องบินไปประชุมเช้าวันนี้ “แล้วนั่นแขนไปโดนอะไรมาคะ”

บัวบูชาเหล่มองตาม พบว่าแขนอีกฝ่ายคล้องเฝือกอ่อนไว้

“ผมเจออุบัติเหตุนิดหน่อยน่ะ เลยยกเลิกแผน”

“อุบัติเหตุอะไรกันค้า ตรงคอยังมีรอยอยู่เลย ดูไปดูมาเหมือนรอยเล็บนะคะนั่น” บุณณดาดันศอกสะกิดเพื่อนอย่างหาลูกคู่ พร้อมหัวเราะคิกคัก

แดนเทพมองคนที่หิ้วของพะรุงพะรังอยู่ด้านในสุดแล้วขัดหูขัดตาจึงขยับไปหยิบกระเป๋าใบแรกยัดใส่มือชนวีร์ที่เอาแต่ส่งสายตาให้บุณณดา “ถ้าจะเป็นรอยเล็บก็คงรอยเพื่อนคุณนั่นละ”

คนฟังตาโต เหลียวมองเพื่อนรักที่อ้าปากเหลอไม่ต่างกัน “มะ... หมายความว่ายังไงคะ”

“ขอโทษค่ะ จะแก้ตัวอะไรก็แก้ไป อย่าลากฉันเข้าไปเกี่ยวได้ไหม”

บัวบูชาโวยวาย ตอนแยกกันสภาพเขายังครบสามสิบสอง ไร้ร่องรอยใดแท้ๆ

“ผมก็แค่พูดตามข้อเท็จจริง”

“คุณ!”

ติ๊ง!

หลังเสียงเตือน ประตูลิฟต์ก็เปิดในอีกไม่กี่วินาทีต่อมา การถกเถียงจึงชะงักงัน มีพนักงานคนอื่นๆ ทยอยกันเข้ามา ทั้งสี่จึงต้องขยับไปทางด้านหลัง

“ก็เมื่อคืนคุณอยู่กับผมเป็นคนสุดท้าย”

บุณณดาสีหน้าตระหนก มองไปทางรองประธานแล้วขยับไปชิดเพื่อนมากกว่าเดิม “นี่แก...”

“เงียบ!” บัวบูชาเสียงเขียว เหล่มองคนหาเรื่องให้ราวกับอยากกระโจนไปเพิ่มรอยที่ต้นคอและใบหน้าให้อีกสักรอยสองรอย

บรรยากาศในลิฟต์ดูอึมครึมขึ้นหลายระดับ ผู้คนเข้าๆ ออกๆ กันอีกหลายรอบกว่าจะถึงชั้นสิบสอง หลังจากช่วยถือของไปถึงแผนก สองหนุ่มก็ปลีกตัวออกไป บุณณดาจึงถลาเข้าใส่อย่างไม่รอช้า

“แก๊ ฉันว่า...”

“ไม่ว่าอะไรทั้งนั้น คนอะไรน่าโมโหชะมัด!” บัวบูชาหน้าบึ้งตึง อึดอัดใจที่แดนเทพกระเซ้าเย้าแหย่ ไม่ยักรู้เลยว่าปกติเขาจะขี้เล่นขนาดนั้น ไม่รู้ว่านอกเหนือจากบุณณดากับชนวีร์แล้วคนอื่นๆ จะได้ยินไหม ถ้ามีเธอคงเป็นศัตรูกับผู้หญิงทั้งบริษัทแน่ เพราะใครๆ ก็เป็นปลื้มกับท่านรองที่ทั้งหล่อ ทั้งโสด และรวย

“ทำไมฉันรู้สึกว่ามีกลิ่นแปลกๆ”

“ไม่มี! จบนะ” บัวบูชายืนยันขันแข็ง เดินไปยังโต๊ะทำงานตัวเองแล้วเปลี่ยนเรื่องคุยไปเสีย “ฉันฟังเรื่องย่อสาวหน้าใสกับมายบอสแล้วนะ”

“เป็นไงบ้าง น่าสนใจไหม” บุณณดาไม่ใช่สายอ่าน ออกจะไปทางดูมากกว่า ทั้งซีรีส์ ภาพยนตร์ เพราะแบบนี้พอได้ฟังข้อเสนอจากแดนเทพถึง

ตกปากรับคำ เธอรู้สึกว่านิยายน้ำดีควรถูกถ่ายทอดมาในหลายรูปแบบ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องต้นทุน

“ก็นิยายน้ำเน่าไทยๆ พระเอกหล่อเลิศ แค่นามสกุลก็ยาวจนจำยากแล้ว ส่วนนางเอกก็อ่อนโยน น่ารัก น่าสงสาร ครอบครัวมีปัญหา นางร้ายที่ร้ายแบบไม่มีสมอง ถูกกีดกันด้วยชนชั้นวรรณะและก็จบแบบแฮปปีเอนดิ้ง”

คนได้ฟังหัวเราะ ไม่แปลกใจเพราะเป็นรูปแบบเดิมๆ ที่พบเจอได้ทั่วไป “ก็มันขายได้ ไม่ว่าจะเมื่อหลายสิบปีก่อนหรือเดี๋ยวนี้ แล้วแกว่าควรเอามานำเสนอในโลกเสมือนจริงไหมล่ะ”

“ถ้าจะเป็นการเอาใจคุณวรา ก็น่านำเสนอละมั้ง” บัวบูชาเอ่ยไปตามที่คิด “แต่ว่านะ...”

“ว่าอะไร”

“ตอนหาข้อมูลเรื่องนี้ ดันไปเจอเรื่องซุบซิบว่าคุณวราลีเขียนมาจากประสบการณ์จริงน่ะสิ แบบว่าสามีมีภรรยาน้อย ไม่สนใจครอบครัวอะไรแนวๆ นี้”

“ก็อาจจะจริงก็ได้ ฉันเคยได้ข่าวว่าคุณพิทักษ์ พ่อคุณเทพเจ้าชู้อย่างกับอะไรดี แล้วที่ทั้งสองแต่งงานกันก็เพราะผลประโยชน์ของสองตระกูลล้วนๆ แบบเรือล่มในหนองทองจะไปไหน” ปัจจุบันพิทักษ์แต่งงานมีครอบครัวใหม่ และตัดขาดจากตระกูลทิพย์ฐากูรแบบร้อยเปอร์เซ็นต์ ขนาดแดนเทพก็ยังไม่เคยเอ่ยถึงหรือแวะไปเยี่ยมเยียน สื่อก็ไม่เอ่ยถึงเพราะต่างเกรงใจวรา

“งั้นถ้าบ้านทิพย์ฐากูรกับบ้านแกตกลงปลงใจกันได้ ก็เป็นแบบนี้เหมือนกันสินะ”

คนฟังตาขวาง “พูดเรื่องคนอื่นอยู่ดีๆ วกมาหาฉันได้ไงยะ ฉันยังไม่ได้คิดบัญชีที่แกขายฉันเลยนะ เพื่อนประสาอะไร เห็นแก่เงินไม่กี่แสนก็ทิ้งกันละ”

“ถ้าเป็นแกเมื่อสี่ปีก่อน ฉันคงไม่ปล่อยหรอก แต่ตอนนี้ฉันมั่นใจว่าแกสติดี”

“ยายคนเห็นเงินดีกว่าเพื่อน”

บัวบูชายักไหล่ แม้เพื่อนจะสำคัญ แต่เงินก็สำคัญมากกว่านิดหนึ่ง

“ระวังเถอะ ฉันจะขายแกให้คุณเทพบ้าง”

“เขามีคู่หมั้นแล้ว แกหัดอ่านข่าวเสียบ้างเถอะ” บัวบูชารีบเบรกก่อนที่งานจะเข้า เกิดใครมาได้ยินแล้วเอาไปพูด ไม่พากันคิดว่าเธอหาวิธีรวยทางลัดอยู่เหรอ

“ก็ได้ยินข่าวมาเหมือนกัน แต่ถ้าแกสนใจ ฉันก็พร้อมเป็นฝ่ายสนับสนุน”

บัวบูชาพยักหน้าช้าๆ หันไปยิ้มแบบหลับตาพริ้ม ก่อนจะเอ่ยเสียงราบเรียบและจริงจัง “ไม่สนย่ะ!”